

THIÊN ĐĂNG

Nguyên tác : **Cổ Long**

Tập 8

Hồi 18

Uyên Ưng Hợp Bích

Lý Tồn Hiếu đứng bên cạnh nhìn thấy nàng hành động chẳng khỏi chau mày, thế nhưng thâm hiểu một nữ nhi chịu bao cay đắng thương hận như nàng thì chẳng trách ra tay tàn bạo rửa hận lòng.

Để nàng khóc đi một lúc, chàng đánh tiếng gọi:

- Cô nương, chuyện đã đến thế này... chúng bao nhiêu tên chết cũng chỉ vô vị, cô nương cũng chớ nên đau lòng nữa, để Trương tiên bối biết chẳng hay.

Ôn Phi Khanh nói qua nước mắt:

- Lý lang, mạng thiếp thật khổ...

- Cô nương...

Vừa lúc nhìn thấy Trương Viễn Đình đã đi trở lại, vội nói:

- Cô nương, Trương tiên bối đến kia.

Ôn Phi Khanh lau vội nước mắt nói:

- Miêu Phương Hương dâm đẳng gian tà, cũng không nên để ả làm gì, muội cho ả một chết.

Nói rồi vung tay xuất chỉ điểm vào tử huyệt của ả, Lý Tồn Hiếu biết lòng nàng còn chưa nguôi hận, hơn nữa loại người như Miêu Phương Hương thực đáng chết, nên cũng không ngăn cản.

Trương Viễn Đình đến gần nhìn thấy thì ngớ người nói:

- Thế nào, Nhị cô nương...

Ôn Phi Khanh nói:

- Trương tiên bối chẳng lẽ cho rằng bọn người này không nên giết?

Trương Viễn Đình nói:

- Ngược lại chẳng phải thế, từ Hầu Ngọc Côn cho đến bọn Bạch Cốt Tam Sát chết là còn may cho chúng, thế nhưng tôi chẳng thể ngờ...

Lý Tồn Hiếu chen vào nói:

- Tiên bối có nhìn ra manh mối gì chẳng?

Trương Viễn Đình chau mày mặt đầy ưu tư, một lúc lắc đầu nói:

- Không, ta vẫn chưa biết bị người nào bắt đi.

Ôn Phi Khanh nói:

- Một vùng Kim Hoa này, nhất là trong Kim Hoa thành thì chẳng có người nào khác...

Trương Viễn Đình nghe ra hàm ý trong câu nói này, giật mình hỏi ngay:

- Nhị cô nương muốn nói...

Ôn Phi Khanh nhún vai lắc đầu nói:

- Tôi chỉ là suy đoán nhưng không dám loạn ngôn, nếu đúng là Trương cô nương rơi vào trong tay Lãnh Nguyệt Môn, thì chẳng có gì trở ngại đáng lo lắng.

Trương Viễn Đình nhìn mặt cười khổ nói:

- Quả như tục ngữ nói “hoạ vô đơn chí, phúc bất trùng lai”!

Lý Tồn Hiếu nói:

- Tiền bối, tôi lấy làm áy náy.

Trương Viễn Đình lắc đầu cười nói:

- Thiếu hiệp, lời tôi nói ra chỉ là vô tâm, thiếu hiệp chớ nên để lòng.

Ôn Phi Khanh nói:

- Tiền bối, viên “Huyết Kết Ngọc uyên ương” trong tay Hầu Ngọc Côn nhất định là lấy từ Trương cô nương, nhưng lại không biết Trương cô nương...

Trương Viễn Đình tiếp lời nói ngay:

- Ất do Lý Thăng giao cho tiểu nữ. Năm xưa tôi chỉ vì đôi “Huyết Kết Ngọc uyên ương” này mà lén vào trong “Thính Đào Sơn Trang”, thế nhưng chẳng lấy được trong tay, ngược lại nắm nhầm vật của Lý phu nhân. Nếu như tôi đoán không sai thì đôi “Huyết Kết Ngọc uyên ương” này Lý Thăng may mắn lấy được trong đêm hoạn nạn ấy rồi chạy thoát thân.

Ôn Phi Khanh nhíu mày nói:

- Thế nhưng “Huyết Kết Ngọc uyên ương” là một đôi, sao đây chỉ có một viên?

Trương Viễn Đình gật nhẹ đầu nói:

- Có lẽ Lý Thăng chỉ mang theo một viên, nghe nói đôi “Huyết Kết Ngọc uyên ương” này đựng trong chiếc hộp gỗ đàn hương, nếu lấy thì tất phải lấy cả đôi chứ không thể chỉ một viên. Mà cũng không khỏi khả năng trong đêm chạy loạn thoát khỏi hoạ kiếp trên “Thính Đào Sơn Trang”, dọc đường vội vội vàng vàng khiến Lý Thăng đã đánh rơi mất một viên, nếu không thế thì chẳng thể nào chỉ trao cho tiểu nữ có một viên.

Ôn Phi Khanh trầm ngâm một lúc nói:

- Bất luận nói thế nào, chúng ta trước tiên phải tìm cho được Trương cô nương, chỉ cần tìm được Trương cô nương thì mọi chuyện sẽ rõ ràng.

Trương Viễn Đình nói:

- Nhị cô nương, vạn nhất tiểu nữ đúng là rơi vào tay Lãnh Nguyệt Môn, Nhị cô nương có thể cứu tiểu nữ ra được chứ?

Ôn Phi Khanh ướm mắt nhìn lão nói:

- Chẳng giấu gì tiền bối, tôi không dám đoán chắc, vì con người Cơ bà bà tính khí cổ quái, vui giận thất thường...

Trương Viễn Đình nghe nói thì đôi mày rậm nhíu lại ưu tư, một lúc mới nói:

- Nhị cô nương, điều này tôi biết, tiếng tăm về con người Cơ bà bà trong giang hồ thì ai cũng biết, có người còn cho rằng thà gặp Diêm Vương hơn là đi gặp con người này!

Ôn Phi Khanh an ủi:

- Nhưng tiền bối bất tất lo lắng, Lãnh Nguyệt Môn và Hàn Tinh Môn xưa nay thâm giao, chỉ bằng một điểm này có thể Cơ bà bà niệm tình hàng tiền bối như tôi mà tha cho Trương cô nương.

Trương Viễn Đình vui mừng nói vội:

- Mọi chuyện nhờ vào Nhị cô nương.

- Tiền bối chớ nên khách khí, à... Cốc huynh đệ đâu?

Cốc Lãnh đứng một mình ở xa xa, nghe hỏi mới ứng thanh đáp:

- Tiểu đệ ở đây.

Ôn Phi Khanh liếc nhìn Lý Tồn Hiếu một cái, rồi bước nhanh đến.

Trương Viễn Đình ghé sát người Lý Tồn Hiếu nói nhỏ:

- Thiếu hiệp, vừa rồi chín phần mười là cô ta trợ giúp.

Lý Tồn Hiếu ngạc nhiên hỏi:

- Tiền bối muốn chỉ...

- Nếu như chẳng phải cô ta ngằm dùng tuyệt độc chấn thiên hạ của Phi Thuý Cốc, thì Hầu Ngọc Côn chẳng thể nào vô căn vô cứ đang phi trên không ngã lăn đùng xuống.

Lý Tồn Hiếu “A” lên một tiếng, chẳng nói gì thêm.

Trương Viễn Đình đưa mắt nhìn về phía Ôn Phi Khanh, chỉ thấy nàng cùng Cốc Lãnh to nhỏ với nhau một hồi, chẳng biết nói với nhau những gì.

Lão quay lại hỏi Lý Tồn Hiếu:

- Chuyện thiếu hiệp hồi phục công lực đã hỏi Nhị cô nương chưa?

Lý Tồn Hiếu gật đầu nói:

- Đã hỏi, tiền bối đoán việc như thần, cô ta ngầm cho vân bối uống một viên “Vạn ứng giải độc đan”, đồng thời tôi cũng hỏi qua chuyện Lãnh Ngưng Hương cải thành nam trang, cô ta cũng đã biết.

Trương Viễn Đình chau mày nói:

- Vị Ôn cô nương này dụng tâm thực khiến cho ta đau đầu khó hiểu.

Lý Tồn Hiếu nghe nói thì bất giác trên mặt nóng lên.

Trương Viễn Đình ánh mắt ngưng nhìn lên ba xác chết nói:

- Thiếu hiệp, cô ta chừng như có thâm cừu đại hận gì với ba tên này, nếu không thì chẳng thể nào hạ độc thủ đến thế này!

Lý Tồn Hiếu thoáng chút do dự nói:

- Tôi biết, nhưng không tiện nói ra với tiền bối.

Trương Viễn Đình nghe thì chừng như hiểu ra ít nhiều “A” lên một tiếng, vừa lúc này Ôn Phi Khanh và Cốc Lãnh quay trở lại, Cốc Lãnh cúi thấp đầu về hổ thẹn.

Ôn Phi Khanh dẫn Cốc Lãnh đến trước mặt Lý Tồn Hiếu, quay người đi nơi khác cười nói:

- Còn không nhìn người ta, cô tự nói đi chứ!

Cốc Lãnh hai má phấn ửng đỏ, mắt ngưng nhìn Lý Tồn Hiếu, trong đôi mắt ấy hàm chứa nhiều biểu hiện khó hiểu, đôi môi mấp máy như muốn nói gì mà chưa nói được.

Lý Tồn Hiếu chủ động ôm quyền thi lễ nói:

- Lãnh cô nương lần trước tặng giải dược, vừa rồi ngầm ngăn chặn Hầu Ngọc Côn chạy trốn, tôi xin đa tạ!

Cốc Lãnh mặt càng đỏ hơn, im lặng chẳng nói gì được.

Ôn Phi Khanh trên mặt cũng hiện nét kinh ngạc khó hiểu, nhìn nhanh Trương Viễn Đình nói:

- Mươi phần lại chính là Trương tiền bối nhìn ra.

Trương Viễn Đình ôm quyền thi lễ Cốc Lãnh nói:

- Lãnh cô nương xin thứ cho Trương Viễn Đình đắc tội!

Lãnh Ngưng Hương lúc ấy chỉ cúi đầu nhìn nhận nói:

- Không dám!

Trương Viễn Đình nói:

- Lãnh cô nương chẳng tiếc mà tặng bình trân tàng bảo dược “Vạn ứng giải độc đan”, giúp cho Lý thiếu hiệp phục hồi nhanh chóng chân lực tuyệt thế, Lý thiếu hiệp tất vô cùng cảm kích.

Lãnh Ngưng Hương nhìn Lý Tồn Hiếu một cái nói:

- Con người anh ta rất kiên cường ngang ngạnh, tôi đành nhờ đến sự trợ giúp của Ôn thư thư.

Ôn Phi Khanh là người sâu sắc, hiểu trong hoàn cảnh nào cũng không thể để mình rơi vào tình thế lúng túng khốn quẫn, bèn cười vả lả lên tiếng nói ngay:

- Mọi chuyện quan trọng hơn hết là tìm cho được Trương cô nương, do chưa có chứng cứ gì nên tôi khó mở miệng với người của Lãnh Nguyệt Môn, tiền bối cứ để tôi thăm dò xem.

Trương Viễn Đình nói:

- Cô nương nói rất đúng, mọi điều cậy vào cô nương.

Ôn Phi Khanh nói:

- Trời chẳng còn sớm nữa, chúng ta từ xa đến đây đã mệt, giờ tốt nhất là trở lại tìm một khách điểm nghỉ ngơi, sáng ngày mai tôi vào bái kiến Cơ bà bà.

Nghe một câu này của Ôn Phi Khanh chẳng còn ai nói gì nữa, bấy giờ cả bốn người cùng nhau rời khỏi khu vườn hoang vào nội thành.

Ôn Phi Khanh kéo tay Lãnh Ngưng Hương đi phía trước, Trương Viễn Đình cùng Lý Tồn Hiếu đi phía sau, Trương Viễn Đình chốc chốc cứ nhìn lên mặt chàng, nhưng chung quy không tìm ra một biểu hiện gì trên khuôn mặt ấy.

Nhưng vừa ra khỏi khu vườn hoang, đi chưa được bao xa bỗng phía trước Ôn Phi Khanh và Lãnh Ngưng Hương dừng chân đứng lại, Lý Tồn Hiếu và Trương Viễn Đình vội đưa mắt ngưng nhìn. Trong màn đêm mờ nhạt, nhìn thấy trước vườn hoang nhà họ Hoa một người đứng khuất trong bóng tối.

Đêm nay có trăng, nhưng mảnh trăng thượng tuần chẳng đủ sáng lắm, khiến mọi người khó nhìn rõ được mặt người đứng trong bóng tối kia, chỉ nhận ra dáng người cao gầy, thân vận hoàng bào.

Ôn Phi Khanh nhanh chóng khẽ giọng cảnh báo:

- Người của Lãnh Nguyệt Môn!

Rồi buông tay Lãnh Ngưng Hương ra, vượt lên trước mấy bước cất tiếng nói:

- Ôn Phi Khanh ở đây, các hạ là vị nào trong Lãnh Nguyệt Môn?

Hoàng bào nhân thân hình hơi run nhẹ, tiếp đó nghe giọng nói trầm trầm vang lên:

- Là Nhị cô nương “Hàn Tinh Môn”?
- Không sai.

Hoàng bào nhân vội vàng bước ra ngoài sáng, cúi người thi lễ nói:

- Tiểu lão Cung Thiên Cầu, lĩnh chức “Lãnh Nguyệt tuần sát”, bái kiến Nhị cô nương.

Ôn Phi Khanh xua nhẹ tay nói:

- Không dám, thì ra là Cung tuần sát, một trong “Lãnh Nguyệt Môn Bát đại tuần sát”!

Cung Thiên Cầu cúi người nói:

- Nhị cô nương đến Kim Hoa từ bao giờ, sao không đi giá đến tên Tổng đàn dùng trà!

Ôn Phi Khanh nói:

- Ta vừa đến, thấy trời đã tối nên định sáng mai mới tới Tổng đàn tham kiến vấn an Lão Thần Tiên.

Cung Thiên Cầu nói:

- Vậy thì tiểu chức xin đi trước một bước, về bẩm báo lại với Lão Thần Tiên một tiếng!

Nói rồi quay người định đi.

Ôn Phi Khanh giơ tay cản lại nói:

- Cung tuần sát xin chậm bước!

Cung Thiên Cầu lại cúi thấp người nói:

- Nhị cô nương còn gì cản dận?
- Cung tuần sát khéo nói, tôi chỉ hỏi vài điều.
- Nhị cô nương xin cứ hỏi, tiểu chức biết chẳng bao giờ giấu giếm.
- Ta trước tiên đa tạ Cung tuần sát...

Nàng hơi ngừng lại rồi hỏi:

- Liễu Ngọc Lân có đến quý Môn chứ?

Cung Thiên Cầu hỏi lại:

- Nhị cô nương muốn nói đến Liễu công tử, một trong Tứ Khôi Ngọc?
- Đúng thế.

Cung Thiên Cầu nói:

- Liễu công tử hiện đang ở khách trong tổng đàn, Lão Thần Tiên đãi Liễu công tử như một thượng khách.

Ôn Phi Khanh mày liễu nhú lại nói:

- Tuần sát có biết hấn đến quý Môn làm gì không?
- Điều này thì tiểu chức không rõ.
- Hấn đến một hai hôm thì đi sao?
- À... tiểu chức chỉ nghe nói Liễu công tử chờ đến qua lễ mừng thọ Lão Thần Tiên chúc thọ người xong rồi mới đi.

Ôn Phi Khanh “A” lên một tiếng nói:

- Ta nhớ ra rồi, mười hôm nữa là ngày lễ diên thọ Lão Thần Tiên, xem ra ta đến cũng vừa khéo, nhân đây đến chúc mừng lão nhân gia mới phải!

Nàng hơi ngừng lại rồi hỏi:

- Đêm nay Cung tuần sát đến vườn hoang Hoa gia làm gì thế?

Cung Thiên Cầu đáp:

- Tiểu chức phụ trách tuần sát, đêm nay tới phiên nên đi tuần, khi ngang qua đây nghe trong vườn hoang có tiếng người cho nên mới vào xem sao.

Ôn Phi Khanh hỏi lại:

- Cung tuần sát đêm nay đến phiên tuần tra?
- Đúng thế.
- Vậy thì tốt quá, tôi hỏi Cung tuần sát một chuyện, tôi có một vị tỷ muội tình như thủ túc vừa bị bắt cóc ngay trong khu vườn hoang này, Cung tuần sát tuần đêm có nghe thấy chuyện này không?

Cung Thiên Cầu có chút do dự nói:

- Chuyện này thì tiểu chức không biết, tiểu chức cũng chẳng nhìn thấy ai bắt cóc người trong vườn hoang này, nhưng đêm nay tuần tra có đến hai đội, chuyện này để tiểu chức thăm hỏi giúp Nhị cô nương...

Ôn Phi Khanh được dịp liền nói:

- Thế thì phiền đến Cung tuần sát, nhờ như có người trong quý Môn bắt nhầm người thì xin Cung tuần sát nể mặt tôi mà trông người một chút!

Cung Thiên Cầu gật đầu lia lia nói:

- Điều này thì xin Nhị cô nương yên tâm, nếu quả thực vị bằng hữu của Nhị cô nương bị người tệt Môn bắt nhầm, Nhị cô nương chỉ cần nói một câu...

Ôn Phi Khanh nghiêng người nói:

- Ta xin cảm tạ trước!

- Nhị cô nương sao khách khí.

- Đã thế không dám làm chậm trễ công việc của Cung tuần sát, xin cứ tự nhiên.

Cung Thiên Cầu ứng thanh đáp lớn một tiếng, thi lễ lần nữa rồi vội vàng quay người phóng đi ngay.

Trương Viễn Đình nhìn theo bóng Cung Thiên Cầu, chép miệng than dài nói:

- Thiên hạ tán tụng người của Lãnh Nguyệt Môn ai ai thân thủ cao cường quả nhiên chẳng sai.

Ôn Phi Khanh quay người lại nhìn lão hỏi ngay:

- Trương tiền bối có nhìn ra điều gì chẳng?

Trương Viễn Đình ngưng mắt nhìn nàng hỏi lại:

- Nhị cô nương muốn nói đến chuyện tiểu nữ mất tích?

- Đúng.

Trương Viễn Đình lắc đầu nói:

- Nhị cô nương, tôi không dám nói gì cả.

Ôn Phi Khanh nói:

- Tôi cho rằng Trương cô nương xác thực đã nằm trong tay người của Lãnh Nguyệt Môn, tiền bối thấy thế nào?

Trương Viễn Đình gật đầu thừa nhận:

- Cô nương cao minh.

Ôn Phi Khanh nói tiếp:

- Lãnh Nguyệt Môn ngày đêm trong thành Kim Hoa phái đến bốn tay tuần sát tuần tra toàn thành, đề phòng người ngoài đến quấy nhiễu, theo như tôi biết thì chẳng có ai to gan bén mảng đến đây chuốc lấy phiền hà vào mình. Bát tuần sát của Lãnh Nguyệt Môn đều là hàng cao thủ nhất lưu, trong thành nếu như có động tĩnh gì nhất định chẳng qua được tai mắt họ, chính vì thế cho nên tôi mới đoán định Trương cô nương đã nằm trong tay Lãnh Nguyệt Môn.

Trương Viễn Đình gật đầu nói:

- Tôi cũng có suy nghĩ như vậy...

- Cung Thiên Cầu đứng bên ngoài khu vườn hoang mục đích là để chờ người, chờ người đây tất nhiên chính là Trương tiền bối, mục đích hẳn muốn bức tiền bối đem đôi

“Huyết Kết Ngọc uyên ương” ra đổi lấy Trương cô nương. Nhưng hắn không ngờ tôi lại đi cùng với tiền bối, cho nên hắn tạm thời đành đánh bài rút.

Nàng hơi ngừng lời lại rồi hắng giọng nói tiếp:

- Hắn rất cảnh giác, hắn sợ dĩ không dám ra mặt thừa nhận là vì hắn không dám làm chủ chuyện này, tìm cơ hội trở về bẩm báo. Cứ để mà xem, chậm lắm là sớm ngày mai phía Lãnh Nguyệt Môn sẽ có động tĩnh, kẻ tìm đến chúng ta tất sẽ là người chức quyền còn cao hơn Cung Thiên Cầu!

Trương Viễn Đình ngưng mắt nhìn nàng chân thực nói:

- Sức suy nghĩ của cô nương khiến người ta bội phục.
- Tiền bối quá khen, về mặt này thì tôi còn đứng kém xa tiền bối.
- Ai dà, cô nương chỉ là trát vàng lên mặt Trương Viễn Đình này thôi.

Lão ta tuy nói nói cười cười, thế nhưng vẫn không sao che giấu được nét mặt lo âu nôn nóng trên mặt.

Ôn Phi Khanh nhìn lão một cái nói:

- Tiền bối hắn cũng nhìn ra, bằng vào thân thế của tôi mà đòi bọn họ nể mặt giao không Trương cô nương, thực là một điều rất khó!

Trương Viễn Đình miễn cưỡng cười nói:

- Với môn phái uy danh chấn võ lâm như Lãnh Nguyệt Môn, có lẽ cũng chẳng làm khó gì một vị tiểu cô nương.

Ôn Phi Khanh gật đầu nói:

- Tiền bối xin yên tâm, tôi sẽ tận lực.
- Đa tạ Nhị cô nương.

Ôn Phi Khanh cười điềm nhiên nói:

- Tôi nghe nói Liễu Ngọc Lan được Lãnh Nguyệt Môn đãi làm thượng khách thì biết chuyện không ổn rồi, Liễu Ngọc Lan bản lĩnh cũng chẳng kém, không ngờ có thể khiến cho một con người khó nói chuyện như Cơ bà bà đãi hắn thành thượng khách!

- Nhị cô nương nên biết miệng lưỡi Liễu Ngọc Lan có tiếng, xem ra còn hơn cả “Thiết Phiến Xảo Khách” này!

- Nếu chạm phải hắn, trước mặt Cơ bà bà e rằng tôi cũng khó xin lại được Trương cô nương!

Trương Viễn Đình im lặng không nói.

Ôn Phi Khanh bỗng thay đổi ngữ khí giục:

- Chúng ta đi thôi. Trước tiên tìm khách điểm nghỉ ngơi, chờ người của Lãnh Nguyệt Môn tìm đến, xem tình hình thế nào rồi tùy cơ ứng phó!

Bấy giờ cả bọn bốn người kéo nhau đi, Ôn Phi Khanh vẫn nắm lấy tay Lãnh Nguyệt Hương đi phía trước.

Trương Viễn Đình đi bên cạnh Lý Tồn Hiếu khẽ giọng hỏi:

- Thiếu hiệp sao vừa rồi mãi một hồi chẳng thấy lên tiếng?

Lý Tồn Hiếu mỉm cười nói:

- Thực tế thì tôi chẳng biết nói gì.

Trương Viễn Đình thò tay lấy viên “Huyết Kết Ngọc nguyên ương” trao qua cho chàng nói:

- Vật này vốn là của “Thính Đào Sơn Trang”, thiếu hiệp xin giữ lấy.

Lý Tồn Hiếu chẳng tiếp nhận, lắc đầu nói:

- Tôi chẳng phải là người của “Thính Đào Sơn Trang”, hiện tại “Huyết Kết Ngọc nguyên ương” đã thành vật vô chủ, tiền bối xin cứ giữ.

Trương Viễn Đình đương nhiên chẳng chịu, định nói thêm nữa.

Vừa lúc ấy nghe phía trước Ôn Phi Khanh nói lại:

- Ở đây có một khách điểm, chúng ta vào nghỉ lại qua đêm!

Ngước mắt nhìn mới thấy phía trước hai chiếc đèn lồng treo trên cao, mỗi chiếc viết bốn chữ rất bay bướm: “Kim Hoa Khách Điểm”, cửa vẫn còn mở, đèn từ trong hắt ra sáng rực, chỉ là không nhìn thấy người ra vào.

Vào trong Kim Hoa Khách Điểm, lui hậu viện muốn hai phòng, tiểu nhị mang trà tới rồi rút lui. Bốn người chưa đi ngủ ngay mà còn ngồi uống trà cùng nhau. Qua một hồi Lý Tồn Hiếu bỗng ánh mắt sáng lên, ngưng thần như nghe ngóng gì...

Quả nhiên, ngay khi ấy một giọng người sắc nhỏ từ hậu viện truyền lại nói:

- Ba Sĩ Kiệt của “Lãnh Nguyệt Môn” cầu kiến “Hàn Tinh Môn” Nhị cô nương!

Ôn Phi Khanh mỉm cười nói:

- Đến rồi!

Trương Viễn Đình nói:

- Nhị cô nương liệu việc như thần!

Ôn Phi Khanh mỉm cười đứng lên bước ra khỏi phòng.

Chỉ thấy phía sau hoa viên một vị lão nhân râu dài quá ngực, thân vận hoàng bào, thân hình đồ sộ cao.

Ôn Phi Khanh nói:

- Ba tổng quản, mời vào trong ngồi nói chuyện.

Ba Sĩ Kiệt hơi cúi người đáp một tiếng, rồi theo chân nàng bước vào trong phòng.

Ba Sĩ Kiệt vào hẳn bên trong, dưới ánh đèn lúc này mới nhìn rõ hơn, lão thân hình gầy cao, mày dài mắt nhỏ, râu để năm chòm rất đẹp, trong hai mắt lộ thần khí đủ thấy con người này nội lực thâm tàng.

Ôn Phi Khanh lên tiếng giới thiệu:

- Mấy vị này là bằng hữu của tôi, Ba tổng quản bất tất khách khí, mời ngồi!

Ba Sĩ Kiệt ánh mắt uy lực sắc bén nhìn một lượt Lý Tồn Hiếu, Lãnh Ngưng Hương, cuối cùng ngưng lại trên mặt Trương Viễn Đình, ứng thanh đáp nhẹ ngồi xuống ghế.

Chờ khách ngồi xuống xong, Ôn Phi Khanh mới lên tiếng hỏi:

- Đã tối thế này, Ba tổng quản đến tìm tôi không biết có chuyện gì chẳng?

Ba Sĩ Kiệt hơi nghiêng người khiêm tốn nói:

- Nhị cô nương từ xa đến đây phương giá mệt mỏi, lão nô lẽ ra không nên đến làm phiền giấc nghỉ của Nhị cô nương, xin thứ lỗi cho lão nô.

- A, Lãnh Nguyệt, Hàn Tinh đã như một nhà, Ba tổng quản hà tất nói lời khách sáo, có gì xin cứ nói ra đi!

- Lão nô tuân lệnh...

Ba Sĩ Kiệt hắng giọng mấy cái mới đi vào chính đề câu chuyện:

- Lão nô nghe Cung Thiên Cầu bẩm báo lại, Nhị cô nương có một vị bằng hữu mất tích trong khu vườn hoang!

Ôn Phi Khanh gật đầu nói:

- Đúng thế, chính tôi đã nhờ thăm dò giúp...

Ba Sĩ Kiệt hỏi:

- Không biết vị bằng hữu Nhị cô nương là nam hay nữ?

- Là một vị cô nương họ Trương.

- Vị Trương cô nương đó năm nay...

Ôn Phi Khanh nghe hỏi nhìn nhanh Trương Viễn Đình.

Trương Viễn Đình liền lên tiếng đáp:

- Hai mươi tuổi.

Ba Sĩ Kiệt nhìn Trương Viễn Đình một cái nói:

- Không biết khi Trương cô nương bị người ta bắt đi ăn vận như thế nào?

Trương Viễn Đình lại đáp:

- Thân vận trúc bố lam bào.

Ba Sĩ Kiệt nghiêng người thi lễ với Ôn Phi Khanh nói:

- Thế thì chẳng giấu gì Nhị cô nương, vị Trương cô nương hiện tại chính đang ở trong Lãnh Nguyệt Môn!

Ôn Phi Khanh “a” lên một tiếng nói:

- Thế thì tôi rất yên tâm, chừng nào thì tôi có thể đi đón cô ta?

Ba Sĩ Kiệt cúi người nói:

- Làm sao dám kinh động lao nhọc đến Nhị cô nương, sáng sớm ngày mai đích thân lão nô đưa cô ta đến khách điểm này.

Ôn Phi Khanh mỉm cười nói:

- Vậy thì làm phiền đến tổng quản, tôi xin đa tạ trước.

Ba Sĩ Kiệt ho khan một tiếng nói:

- Không dám, đây là phận sự của lão nô...

Lão hơi ngừng lại rồi nói tiếp:

- Nhị cô nương có biết ai đã mang Trương cô nương ra khỏi vườn hoang Hoa gia không?

Ôn Phi Khanh lắc đầu khéo léo nói:

- Không biết, Lãnh Nguyệt, Hàn Tinh như là người một nhà, huynh đệ của Lãnh Nguyệt Môn bắt Trương cô nương chẳng qua chỉ là nhất thời không biết, tôi chẳng truy cứu.

- Nhị cô nương, bắt Trương cô nương mang đi chẳng phải là người trong Lãnh Nguyệt Môn.

Ôn Phi Khanh thoáng chút ngạc nhiên nói:

-Ồ, thế nào, người bắt Trương cô nương mang đi chẳng phải là huynh đệ trong Lãnh Nguyệt Môn?

- Đúng, Nhị cô nương, người này chẳng phải trong Lãnh Nguyệt Môn.

Ôn Phi Khanh ngạc nhiên nói:

- Trong võ lâm có kẻ nào to gan lớn mật dám vào Kim Hoa thành này gây chuyện...

- Nhị cô nương, người này hiện là khách của Lãnh Nguyệt Môn.

Ôn Phi Khanh chẳng khỏi ngần người, nhưng rồi mỉm cười nói:

- Thì ra là khách của Lãnh Nguyệt Môn, người này cũng thật là... đã là khách của Lãnh Nguyệt Môn, vậy mà còn ra tay bắt người trong Kim Hoa thành, há chẳng nể mặt Lãnh Nguyệt Môn?

Ba Sĩ Kiệt mỉm cười nói:

- Nhị cô nương còn có chỗ chưa biết, người này bắt Trương cô nương là có dụng ý...

Ôn Phi Khanh “A” lên một tiếng nói:

- Hắn có dụng ý gì?

- Nhị cô nương hẳn biết còn mười ngày nữa là đến ngày lễ chúc thọ của Lão Thần Tiên.

- Điều này thì tôi biết, tôi cũng chính muốn đến chúc thọ Lão Thần Tiên, nhưng điều này thì liên quan gì đến chuyện vị khách kia của Lãnh Nguyệt Môn bắt có Trương cô nương chứ?

Ba Sĩ Kiệt liếc nhanh Trương Viễn Đình nghiên cứu nói:

- Chẳng giấu gì cô nương, vị khách này bắt Trương cô nương là để chúc thọ cho Lão Thần Tiên!

Ôn Phi Khanh chau mày liễu nói:

- Ba tổng quản nói sao tôi không hiểu!

- Chỉ sợ Nhị cô nương còn chưa biết, vị Trương cô nương này quan hệ đến một đôi “Huyết Kết Ngọc uyên ương”.

Cuối cùng thì lão ta cũng đã đưa ra vấn đề chính.

Ôn Phi Khanh “A” một tiếng nói:

- Chẳng lẽ chính là đôi “Huyết Kết Ngọc uyên ương” đó?

Ba Sĩ Kiệt ngó người nói:

- Nhị cô nương cũng biết....?

Ôn Phi Khanh cười diềm nhiên nói:

- Ba tổng quản, “Huyết Kết Ngọc uyên ương” thì sao chứ?

- Vị khách kia biết nếu nắm được Trương cô nương trong tay thì có thể lấy được đôi “Huyết Kết Ngọc uyên ương”.

- Ta hiểu rồi, vị khách kia của Lãnh Nguyệt Môn muốn bắt giữ Trương cô nương là để có đôi “Huyết Kết Ngọc uyên ương”, lại dùng đôi ngọc đó làm lễ vật chúc thọ lão chủ, đúng chứ?

Ba Sĩ Kiệt gật đầu nói:

- Nhị cô nương nói không sai.

Ôn Phi Khanh nói:

- Theo như Ba tổng quản nói, bắt giữ người là vị khách của Lãnh Nguyệt Môn chứ hoàn toàn không phải là huynh đệ trong Lãnh Nguyệt Môn. Mục đích vị khách kia bắt Trương cô nương là để lấy đôi “Huyết Kết Ngọc uyên ương” làm lễ mừng thọ Cơ lão chủ, thế thì Ba tổng quản có thể làm chủ chuyện này mang Trương cô nương đưa lại đây sao?

Ba Sĩ Kiệt hắng giọng một tiếng nói:

- Điều này... chẳng giấu gì Nhị cô nương, lão nô đến đây là để gặp một người, chỉ cần người này chịu giao đôi “Huyết Kết Ngọc uyên ương” ra, vị khách kia của Lãnh Nguyệt Môn nhất định sẽ thả người ngay. Lão nô sáng sớm ngày mai tất tống tiền Trương cô nương lại đây...

Ôn Phi Khanh mỉm cười, cắt ngang lời đối phương nói:

- Nghe khẩu khí Ba tổng quản, Lãnh Nguyệt Môn tựa hồ như chẳng hề muốn làm khó gì vị khách đó, chẳng muốn xen vào chuyện của người này!

- Nhị cô nương minh giám, người do vị khách kia bắt giữ, lại có hảo ý với Lão Thần Tiên, Lãnh Nguyệt Môn trên dưới chẳng ai có thể xen vào chuyện này.

Ôn Phi Khanh nhếch mép cười nhạt nói:

- Nói vậy là ta cũng chẳng được Lãnh Nguyệt Môn nể mặt mà mở miệng xin lại người rồi!

Ba Sĩ Kiệt hơi cúi người nói:

- Lãnh Nguyệt Môn chỉ là bất đắc dĩ, xin Nhị cô nương lượng thứ.

Ôn Phi Khanh cười nhạt nói:

- Lãnh Nguyệt Môn quả là bất đắc dĩ, chỉ vì đôi ngọc giá trị kia mà chấp nhận thiên hạ tranh đoạt gây hiềm nhau, chẳng tưởng thủ đoạn...

Ba Sĩ Kiệt mặt ửng đỏ nói:

- Ấy cũng chỉ trách đôi ngọc kia giá trị liên thành, tục ngữ có câu “Không trách tội trộm mà trách người mang ngọc”....

Ôn Phi Khanh lạnh giọng nói:

- Vậy mà có người nói, trước hai chữ “tham lam” khiến người ta mờ mắt, huynh đệ phản mặt, cốt nhục tương tàn, giờ thì xem lại thực chẳng sai.

Nàng hơi ngừng lại rồi trầm giọng hỏi:

- Ba tổng quản, vị khách của Lãnh Nguyệt Môn là vị nào trong võ lâm giang hồ?

- Người này với Nhị cô nương cũng không lạ gì, chính là Liễu công tử một trong Tứ Khôi Ngọc.

- Liễu Ngọc Lâm?

- Đúng thế.

Ôn Phi Khanh chẳng bất ngờ chút nào, vì nàng đã có phần nào hoài nghi chính là hắn, bấy giờ mỉm cười nói:

- Không ngờ Liễu Ngọc Lâm lại được Lãnh Nguyệt Môn đãi thành khách quý, hẳn quả may mắn không ít. Ba tổng quản!

Ba Sĩ Kiệt nghiêng người đáp:

- Có lão nô.

- Như vừa rồi Ba tổng quản nói là đến đây muốn gặp một người?

- Đúng.

- Ngoài Ôn Phi Khanh ra, chẳng hay Ba tổng quản còn muốn gặp người nào?

Ba Sĩ Kiệt liếc mắt nhanh một vòng nói:

- Lão nô muốn gặp lệnh tôn của Trương cô nương, chính là nhân vật thành danh “Thiết Phiến Xảo Khách” Trương Viễn Đình.

Trương Viễn Đình dang hắng một tiếng nói:

- Chính là kẻ mọn này!

Ba Sĩ Kiệt ngưng mắt nhìn Trương Viễn Đình còn hỏi lại:

- Tôn giá là Trương Viễn Đình?

Trương Viễn Đình gật đầu đáp:

- Không sai.

Ba Sĩ Kiệt ôm quyền nói:

- Thất kính, Liễu công tử phó thác cho lão nô đến chuyển lời...

Trương Viễn Đình chẳng đợi đối phương nói hết câu liền đi thẳng vào vấn đề ngay:

- Phải chăng Liễu công tử muốn kẻ mọn dùng “Huyết Kết Ngọc uyên ương” đổi lấy tiểu nữ?

Ba Sĩ Kiệt gật đầu nói:

- Tôn giá quả không thẹn danh “Thiết Phiến Xảo Khách”, chẳng sai chút nào!

Trương Viễn Đình lắc đầu nói:

- “Huyết Kết Ngọc uyên ương” chẳng phải là vật của Trương mỗ, Trương mỗ chẳng thể nào tòng mệnh.

Ba Sĩ Kiệt thoáng chút ngạc nhiên nói:

- Nói như vậy, tôn giá không muốn...

Trương Viễn Đình cướp lời đối phương nói:

- Cũng xin Ba tổng quản giúp Trương mỗ chuyển lời rằng, đôi “Huyết Kết Ngọc uyên ương” chẳng phải là vật của Trương mỗ, Trương mỗ không dám dùng nó để đổi lại tiểu nữ. Trương mỗ xưa nay chỉ nhờ vào chiếc mâm đầu đường xó chợ kiếm cơm qua ngày, chính đang lo không nuôi nổi tiểu nữ của mình, giờ nó được vào ở trong Lãnh Nguyệt Môn hằng ngày có người cơm nước, Trương mỗ còn mừng không hết...

Ba Sĩ Kiệt nghe mấy lời của lão thì chẳng giữ nổi bình tĩnh nói:

- Lời này chính Tôn giá nói đấy chứ?

- Đương nhiên chính Trương mỗ nói, nhờ Ba tổng quản chuyển cáo Liễu công tử.

Ba Sĩ Kiệt trong ánh mắt lộ nét dị thường, ngưng nhìn vào mặt Trương Viễn Đình nói:

- Không ngờ tôn giá lại là người cứng rắn như vậy. Được, lời này lão nô nhất định chuyển lại!

Nói rồi liền đứng lên.

Lý Tồn Hiếu đến lúc ấy mới thấy lên tiếng nói:

- Tôn giá xin lưu bước.

Ba Sĩ Kiệt chuyển mắt nhìn chàng hỏi:

- Các hạ là...

- Ta họ Lý, Liễu Ngọc Lan biết ta.

Ôn Phi Khanh tiếp lời chàng nói một câu:

- Tu mi tri kỷ của Ôn Phi Khanh!

Ba Sĩ Kiệt ôm quyền nói:

- Lý công tử có gì chỉ giáo?

Lý Tồn Hiếu đột nhiên chìa tay về hướng Trương Viễn Đình nói:

- Xin tiên bối giao viên “Huyết Kết Ngọc uyên ương” cho tôi.

Trương Viễn Đình ngơ ngác lắp bắp nói:

- Thiếu hiệp...

Lý Tồn Hiếu nói:

- Vừa rồi Trương tiền bối định giao nó cho tôi, giờ tôi mới nhận lấy.

Trương Viễn Đình còn trù trừ thêm một lúc, cuối cùng cũng móc túi lấy viên “Huyết Kết Ngọc uyên ương” ra giao cho Lý Tồn Hiếu.

Lý Tồn Hiếu nhận lấy viên “Huyết Kết Ngọc uyên ương” rồi chuyển giao cho Ba Sĩ Kiệt nói:

- Các hạ trước tiên xem qua một chút.

Ba Sĩ Kiệt ngẩn người, tay chẳng dám đón lấy viên ngọc ấp úng nói:

- Cái này...Lý...công tử muốn...

- Các hạ xin xem nó là thực hay giả?

- Lão hủ chẳng phải trong nghề, nên chẳng có khả năng phân biệt thực giả.

Lý Tồn Hiếu giục:

- Thì cứ xem có hại gì!

Ba Sĩ Kiệt còn ngập ngừng thêm một lúc mới giơ tay đón lấy viên ngọc, xăm xoi trong tay nhìn một hồi chếp miệng khen:

- Quả là một viên ngọc cực hiếm trong thiên hạ!

Lý Tồn Hiếu chỉ phất tay chộp hờ một cái, nhưng viên ngọc đã bay trở về trong tay chàng, một chiêu này tuyệt thủ cao minh xưa nay ít thấy, Ba Sĩ Kiệt không khỏi giật mình cứ trở mắt nhìn chàng.

Lý Tồn Hiếu nói:

- Các hạ thấy “Huyết Kết Ngọc uyên ương” thật hay giả?

Ba Sĩ Kiệt định thần mới đáp:

- Lão hủ đã nói trước giờ chưa từng thấy qua vật này, cũng không biết phân biệt ngọc.

Lý Tồn Hiếu gật đầu nói:

- Xin chuyển lời cho Liễu Ngọc Lâm, “Huyết Kết Ngọc uyên ương” chờ hẩn trong khu vườn hoang Hoa gia. Ta chỉ có mấy lời vậy thôi...

Rồi chàng nhìn Ôn Phi Khanh hỏi:

- Nhị cô nương còn gì nữa không?

Ôn Phi Khanh mỉm cười lắc đầu nói:

- Không.

Lý Tồn Hiếu quay mặt lại nhìn Ba Sĩ Kiệt nói:

- Các hạ xin cứ tự nhiên.

Ba Sĩ Kiệt nhìn Lý Tồn Hiếu một cái, rồi thi lễ Ôn Phi Khanh nói:

- Lão nô cáo từ!

Nói rồi khoát chân đi nhanh ra khỏi cửa.

Nhìn theo bóng hắc bào lão nhân khuất trong màn đêm bên ngoài cửa, Trương Viễn Đình cười nói:

- Thiếu hiệp vừa rồi làm nhục nhuệ khí của Lãnh Nguyệt Môn không ít.

Ôn Phi Khanh nhìn Lý Tồn Hiếu cũng nói:

- Thật vậy, khiến người ta không khỏi khâm phục!

Lý Tồn Hiếu không nói gì, mắt cứ ngưng nhìn viên “Huyết Kết Ngọc uyên ương” trong tay mình, chẳng hiểu trong đầu chàng đang suy nghĩ gì.

Ôn Phi Khanh chau mày ngạc nhiên hỏi:

- Huynh đang nghĩ gì thế?

Lý Tồn Hiếu khi ấy mới rời ánh mắt khỏi viên “Huyết Kết Ngọc uyên ương” nói:

- Chúng ta cùng với Lãnh Nguyệt Môn thế đã chẳng còn thảo thiện, với thân phận của cô nương có rất nhiều điểm bất lợi, tôi nghĩ hay là cô nương nên ở ngoài chuyện này!

Ôn Phi Khanh cười nói:

- Chẳng lẽ huynh không nhìn ra Lãnh Nguyệt Môn đối với tôi chẳng còn nồng nhiệt sao?

- Đó chỉ là vì “Huyết Kết Ngọc uyên ương”!

Ôn Phi Khanh thở nhẹ một hơi nói:

- Nói thực ra thì huynh lẽ không nên làm điều gì không vui cho Lãnh Nguyệt Môn!

Lý Tồn Hiếu hiểu nàng muốn chỉ điều gì, điềm nhiên nói:

- Tôi chẳng có gì phải cố kỵ.

- Chẳng lẽ huynh không vì cô ta mà nghĩ sao?

- Cô nương, tôi với Lệnh Hồ cô nương vốn chẳng có gì với nhau.

- Thế nhưng huynh nói sao cũng không nên gây khó cho cô ấy.

Lý Tồn Hiếu lắc đầu dứt khoát nói:

- Lãnh Nguyệt Môn chỉ vì đôi “Huyết Kết Ngọc uyên ương” mà bắt Trương cô nương, nguyên do chẳng phải ở tôi!

Ôn Phi Khanh gợn mắt nhìn chàng nói:

- Tôi có thể nói rõ cho huynh biết, con người Cơ bà bà chẳng dễ động đến!

- Tôi vốn chẳng muốn động chạm đến ai!

Ôn Phi Khanh nói:

- Huynh biết, sáng ngày mai trong vườn hoang Hoa gia sẽ là người khác, tôi nhất định đi.

- Liễu Ngọc Lân?

- Đúng.

- Cô nương nhất định muốn đi, tôi không ngăn cản.

- Đa tạ.

Lãnh Ngưng Hương đột nhiên chen vào nói:

- Huynh chỉ có một viên “Huyết Kết Ngọc uyên ương”, Lãnh Nguyệt Môn đòi hỏi cả đôi thì làm sao?

Ôn Phi Khanh nhún vai nói:

- Cho nên chuyện này chẳng còn giải quyết bằng hoà bình được rồi!

Lãnh Ngưng Hương nói:

- Có giải quyết bằng hoà bình hay không là chuyện sau, nhưng tôi sợ Lãnh Nguyệt Môn không chịu giao người khi huynh chưa có trong tay đủ đôi “Huyết Kết Ngọc uyên ương”!

Lý Tồn Hiếu mặc nhiên một lúc vươn vai nói:

- Đến lúc đó hãy nói!

Lãnh Ngưng Hương đôi môi mấp máy chừng như còn muốn nói gì, nhưng rồi lại thôi.

Trời vừa hửng sáng.

Lý Tồn Hiếu, Trương Viễn Đình, Ôn Phi Khanh, và Lãnh Ngưng Hương đã sóng vai đứng trong khu vườn hoang Hoa gia, đối diện là hắc lão nhân của Lãnh Nguyệt Môn.

Lý Tồn Hiếu lên tiếng nói:

- Liễu Ngọc Lân đâu?

Ba Sĩ Kiệt đáp:

- Liễu công tử đến ngay...

Nói chưa dứt câu thì một bóng áo xanh lướt nhanh vào vườn đáp xuống ngay trước tòa phế lâu.

Ôn Phi Khanh vừa nhìn thấy chính là Liễu Ngọc Lâm, tay cầm chiếc quạt ung dung phong lưu thì mặt biến sắc cơ, ánh mắt long lên dữ dội.

Liễu Ngọc Lâm tay chấp vào nhau xá xá, miệng cười hàm tiếu nói:

- Nhị cô nương vẫn khỏe, chẳng ngờ lại gặp phương giá tại Kim Hoa thành này.

Ôn Phi Khanh làm như không nghe thấy, chẳng đáp lời hần.

Liễu Ngọc Lâm ánh mắt di chuyển nhìn vào Lý Tồn Hiếu cười nói tiếp:

- Thời gian chưa bao lâu, vậy mà không ngờ giờ huynh đệ lại cùng Nhị cô nương, tối hôm qua Ba tổng quản nói lại ta còn không tin, nhưng giờ quả nhiên đúng là người!

Lý Tồn Hiếu nói:

- Liễu Ngọc Lâm, có mang người đến chứ?

Liễu Ngọc Lâm cười cười nói:

- Ta cần “Huyết Kết Ngọc uyên ương”. Lẽ nào lại không mang người đến!

- Trương cô nương hiện tại ở đâu?

Liễu Ngọc Lâm phất nhẹ chiếc quạt chỉ về sau nói:

- Trong tòa phế lâu đằng sau.

Lý Tồn Hiếu nói một cách tự nhiên:

- “Huyết Kết Ngọc uyên ương” trong người ta.

- Chúng ta trao đổi như thế nào đây?

Lý Tồn Hiếu nói:

- Ta nhờ vị Ba tổng quản này đứng làm người trung gian...

Ba Sĩ Kiệt chẳng khỏi ngớ người kinh ngạc.

Lý Tồn Hiếu nói tiếp:

- Ta trước tiên giao một viên “Huyết Kết Ngọc uyên ương” cho Ba tổng quản nắm, người thả Trương cô nương ra, sau đó ta sẽ giao cho người viên “Huyết Kết Ngọc uyên ương” thứ hai cho Ba tổng quản.

“Được, được” Liễu Ngọc Lâm nghe thì gật đầu lia lịa cười nói:

- Ai thì ta không tin, nhưng Ba tổng quản thì ta tin tưởng, người trước tiên giao ngọc đi.

Lý Tồn Hiếu có chút do dự lấy viên “Huyết Kết Ngọc uyên ương” ra giao cho Ba Sĩ Kiệt.

Ba Sĩ Kiệt nhận lấy viên ngọc rồi liền thoái lùi sau mấy bước cách khá xa Lý Tồn Hiếu, hiển nhiên lão sợ Lý Tồn Hiếu có thể ra tay đoạt lại bằng một chiêu tuyệt thủ mà hồi đêm lão tận mắt nhìn thấy chàng đã thi thố.

Lý Tồn Hiếu ngưng mắt nhìn Liễu Ngọc Lân nói:

- Liễu Ngọc Lân, người nên thả người.

Chỉ thấy hần giơ quạt lên phất nhẹ một cái, từ trong tòa phế lâu một người đi ra, chính là Trương Tiêu Lan. Nhìn thấy cô ta lúc này hoa dung tiêu tụy, thần thái không sáng sủa, trên áo quần thì lấm đầy bụi đất.

Trương Viễn Đình trong lòng hết sức xúc động, nhưng chẳng lên tiếng nói câu nào.

Trương Tiêu Lan nhìn thấy cha thốt kêu lên một tiếng, rồi chạy nhào đến ngã vào lòng cha mình.

Trương Viễn Đình cười nói:

- Một cô nương đã lớn thế này rồi chẳng sợ người ta cười, còn không nhanh ra mắt Lý thiếu hiệp và Nhị cô nương, Lãnh cô nương!

Trương Tiêu Lan liền quay người thi lễ từng người, ánh mắt cứ nhìn hoài Lý Tồn Hiếu, chỉ nghe Trương Viễn Đình bên cạnh cười nói:

- Lan nhi, còn nhớ Lý thiếu hiệp chứ?

Trương Tiêu Lan gật đầu nói:

- Nhớ, vị này đã từng cứu chúng ta...

Vừa lúc ấy nghe giọng Liễu Ngọc Lân cắt ngang:

- Họ Lý, ta đã giao người rồi!

Lý Tồn Hiếu ngược mắt nhìn hần cười nhạt nói:

- Liễu Ngọc Lân, ta chỉ có một viên "Huyết Kết Ngọc uyên ương".

Liễu Ngọc Lân ban đầu mặt thoáng biến sắc, nhưng rồi cất tiếng cười khẩy nói:

- Họ Lý, ta đã phòng người sẽ giở trò, cho nên ta đã hạ độc trên người Trương cô nương...

Lý Tồn Hiếu đầu mày nhíu lại định nói, nhưng nghe Ôn Phi Khanh nói nhỏ bên tai chàng:

- Chúng ta không sợ độc của hần.

Lý Tồn Hiếu nghe thì chợt nhớ ra Lãnh Ngưng Hương, bấy giờ lòng mới nhẹ đi cười nhạt nói:

- Vậy thì chúng ta xem như công bằng!

Liễu Ngọc Lân cười hỏi:

- Họ Lý, người không sợ độc ta sao?

- Điều đó người không cần biết.

Liễu Ngọc Lân mắt nheo lại nhìn Lý Tồn Hiếu nói:

- Họ Lý kia, chẳng ngờ người lại trấn tĩnh được như vậy!

Lý Tồn Hiếu nhún vai cười nói:

- Chẳng có gì đáng để ta kinh hoàng.

- Người chớ quên, chính người cũng trúng một ngọn “Sưu Hồn Ngân Châm” của ta.

- Ta mãi chẳng quên mà không sao quên được.

- Người trúng một ngọn “Sưu Hồn Ngân Châm” của ta, ả kia cũng bị ta đâm một mũi “Sưu Hồn Ngân Châm”, độc này ngoài giải được độc môn của ta ra chẳng ai giải nổi. Thế mà giờ người vẫn còn bình tĩnh vô sự, thực là một điều khiến ta không khỏi ngạc nhiên.

Lý Tồn Hiếu lại nghe Ôn Phi Khanh nói nhỏ bên ta:

- Đừng cho hắn biết.

Lý Tồn Hiếu gật nhẹ đầu nói:

- Điều này chẳng có gì lạ, chỉ là vì độc châm của người chẳng có tác dụng gì đối với ta và Trương cô nương.

Liễu Ngọc Lân lắc đầu nói:

- Ta không tin điều này.

Lý Tồn Hiếu nhún vai cười nói:

- Tin hay không tin tùy người...

Hít sâu vào một hơi, chàng từ từ nói tiếp:

- Liễu Ngọc Lân, người hẳn cũng biết Ôn nhị cô nương đến Kim Hoa này để làm gì chứ?

- A... ta nghĩ hẳn cũng là để chúc thọ Lão Thần Tiên.

Lý Tồn Hiếu nói:

- Nghe nói người cần đôi “Huyết Kết Ngọc uyên ương” để làm lễ mừng thọ Cơ bà bà, đúng chứ?

- Không sai.

- Người có biết Ôn nhị cô nương cũng định mang một lễ vật đến mừng thọ Cơ bà bà không ?

Liễu Ngọc Lân chau mày nói:

- Chẳng lẽ cũng chính là đôi “Huyết Kết Ngọc uyên ương”?

“Không” Lý Tồn Hiếu lắc đầu nói:

- Ôn nhị cô nương chính muốn lấy cái đầu trên cổ người làm vật lễ mừng thọ Cơ bà bà!

Liễu Ngọc Lâm thoát tiên biến sắc, nhưng rồi vẫn cười tự nhiên nói:

- Ta biết, Nhị cô nương còn hận chuyện ta dối trá hôm đó, người cũng hận ta vì một mũi “Sưu Hồn Ngân Châm”...

Ôn Phi Khanh đột nhiên lạnh lạnh chen ngang nói:

- Ta há chỉ hận người, ta còn hận chưa róc xương xẻ thịt người ra, băm người thành trăm mảnh!

“Ai da!” Liễu Ngọc Lâm kêu lên một tiếng, lắc đầu nói:

- Nhị cô nương nói ra lời nghe thật hằn học độc địa, nên biết một vị cô nương mà như thế thì chỉ làm người ta thấy sợ!

Ôn Phi Khanh lạnh lùng nói:

- Liễu Ngọc Lâm, người chẳng còn nhiều thời gian để lảm lời lấp liếm tội người, Hầu Ngọc Côn đã chết dưới tay ta...

Liễu Ngọc Lâm bình tĩnh nói:

- Điều này ta biết, ta nhìn thấy thi thể bọn Hầu Ngọc Côn, Sầm Đông Dương và Miêu Phương Hương, nhân vì sợ kinh động thiên hạ cho nên ta đã sai người mang đi nơi khác.

Ôn Phi Khanh cười nhạt nói:

- Thì ra người cũng thích nhiều chuyện, hiện tại thì để ta xem ai là người sẽ mang xác người đi nơi khác!

Nói rồi sải chân bước tới trước.

Lý Tồn Hiếu liền bước chân theo nàng.

Liễu Ngọc Lâm đứng nguyên vị bất động, trên mặt không hề nhìn thấy chút hốt hoảng, chỉ thấy hấn vắn phất nhẹ chiếc quạt xếp trong tay cười cười nói:

- Nhị cô nương, chỉ cần Liễu Ngọc Lâm này còn là một người ở khách trong Lãnh Nguyệt Môn, chỉ sợ cô nương không dám làm gì được ta!

Ôn Phi Khanh “Hừ” một tiếng nói:

- Vậy thì cứ thử xem.

Ba Sĩ Kiệt nhìn thấy tình hình căng thẳng liền nhảy vào giữa cản lại cất tiếng nói lớn:

- Nhị cô nương, nghe lão nô này một lời.

Ôn Phi Khanh ngừng bước, ngừng mắt nhìn Ba Sĩ Kiệt hỏi:

- Ba tổng quản định ngăn cản ta đó sao?

Ba Sĩ Kiệt khom người cung kính nói:

- Lão nô không dám, chỉ vì Liễu công tử là quý khách của tệt Môn...

- Hừ! Ta muốn giết Liễu Ngọc Lâm, “Lãnh Nguyệt Môn” người xuất thủ cản ta, đúng không?

Ba Sĩ Kiệt nói:

- Liễu công tử là quý khách của “Lãnh Nguyệt Môn”, lão nô có nhiệm vụ bảo vệ an toàn cho Liễu công tử. Chỉ cần Liễu công tử ngày nào còn là khách của Lãnh Nguyệt Môn thì ngày đó chúng ta vẫn còn bảo vệ. Bất luận là ai, cho dù mang thâm cừu đại hận, cũng xin nể mặt Lão Thần Tiên để bình an cho Liễu công tử cho đến hết ngày lễ mừng thọ của lão nhân gia!

Ôn Phi Khanh hần học nói:

- Nói đi nói lại thì Lãnh Nguyệt Môn các người nhất định ra mặt ngăn cản?

Ba Sĩ Kiệt cúi người nói:

- Nhị cô nương, lễ mừng thọ của Lão Thần Tiên đã sắp đến, chớ nên gây nên huyết tanh nơi này, chẳng lẽ cô nương không muốn cho Lão Thần Tiên an vui ngày thọ của mình!

Ôn Phi Khanh chẳng khỏi ngớ người, nhất thời chẳng biết nói thế nào.

Khi ấy liền nghe Liễu Ngọc Lâm nói:

- Ba tổng quản, chúng ta đi thôi.

“Vâng” Ba Sĩ Kiệt ứng thanh đáp một tiếng....

Ôn Phi Khanh đột nhiên lên tiếng nói:

- Ta có thể bảo đảm yên lành cho hấn trong mấy ngày này, thế nhưng ta không dám bảo đảm là người khác sẽ làm gì hấn không?

Ba Sĩ Kiệt ngớ người nói:

- Nhị cô nương muốn chỉ...

Lý Tồn Hiếu lên tiếng nói ngay:

- Ta!

Ba Sĩ Kiệt bật cười thành tiếng nói:

- Nhị cô nương hà tất phải thế.

Ôn Phi Khanh lãnh đạm nói:

- Để đoạt “Huyết Kết Ngọc uyên ương”, “Lãnh Nguyệt Môn” người đã đưa một “Lão Thần Tiên” ra, vì sao ta không thể đưa người khác ra giải quyết chuyện này chứ!

Ba Sĩ Kiệt mặt biến sắc nói:

- Nói như vậy Nhị cô nương chẳng kể gì sắp đến ngày mừng thọ Lão Thần Tiên, cũng chẳng nể mặt Lão Thần Tiên, hôm nay không thể không giết Liễu công tử?

Ôn Phi Khanh dứt khoát nói:

- Ta giết Liễu Ngọc Lâm là chuyện riêng của ta, chẳng liên quan gì đến Cơ bà bà.

Ba Sĩ Kiệt lắc đầu nói:

- Nhị cô nương quên rồi, Liễu công tử hiện tại là thượng khách của Lãnh Nguyệt Môn, Nhị cô nương là người của "Hàn Tinh Môn" cần phải hiểu tình hiểu lý!

Ôn Phi Khanh mặt sạm lại nói:

- Hừ! Người dạy ta đấy à!

Ba Sĩ Kiệt vội cúi thấp người nói:

- Lão nô không dám, nhưng xin Nhị cô nương suy nghĩ cho kỹ.

Ôn Phi Khanh gạt phăng:

- Ta xưa nay chẳng cần suy nghĩ nhiều, người tránh ra!

Rồi khoát chân sấn tới.

Ba Sĩ Kiệt thoái một bước, đột nhiên trong tay vung lên một vật gắt giọng :

- Nhị cô nương, Lão Thần Tiên "Lãnh Nguyệt Môn" ở đây!

Trong tay lão ta là một chiếc lệnh bài bằng vàng hình mặt trăng tròn lớn chừng nắm tay, trên một mặt khắc chữ "LỆNH"

Ôn Phi Khanh cả người chấn động, bước chân khựng lại nhưng chỉ là trong chớp lát rồi tiến lên tiếng, miệng nói:

- Ba tổng quản, Lãnh Nguyệt Môn chẳng còn coi Ôn Phi Khanh ta vào đâu đúng chứ?

Ba Sĩ Kiệt nói:

- Nhị cô nương hà tất chỉ vì tư thù tư oán với Liễu công tử mà làm tổn hại đến hòa khí thân tình giữa hai nhà!

Ôn Phi Khanh giọng đanh lại nói:

- Ba Sĩ Kiệt, ta có thể nói cho người biết, ta đã không còn là người của Hàn Tinh Môn, hôm nay ta thề giết bằng được Liễu Ngọc Lâm cho dù phải trả bằng giá nào!

Một câu này khiến cho Ba Sĩ Kiệt mặt biến sắc nói:

- Nếu đã như thế, lão nô thụ mệnh hành sự đành phải ra tay ngăn cản, xin Nhị cô nương lượng thứ!

Nói rồi lão ta trở tay tháo chiếc lệnh bài cất vào, đoạn định hành động...

Đột nhiên, từ thình không một giọng cao sáng vọng lại:

- Ba tổng quản, không được vô lễ!

Tiếp liền hai bóng người phi xuống, đó là hai hoàng y đồng tử tuổi chừng mười bốn mười lăm, má phấn môi hồng; đồng tử bên trái tay nắm một chiếc cờ vàng tam giác, Ba Sĩ Kiệt vừa nhìn thấy thì liền đứng tránh lui cúi đầu nghiêm túc.

Đồng tử nắm cờ thét lui Ba Sĩ Kiệt rồi, nhìn Ôn Phi Khanh thì lễ nói:

- Nhị cô nương hạ thủ lưu tình, xin chớ đã thương đến rể tương lai của Lãnh Nguyệt Môn!

Ôn Phi Khanh khựng người lấp bắp thốt lên:

- Sao, người nói hấn là...

Hoàng y đồng tử cười nói:

- Nhị cô nương, Liễu công tử là rể tương lai của Lãnh Nguyệt Môn.

Ôn Phi Khanh chết lặng cả người.

Lý Tồn Hiếu trong lòng cũng có chút gì nghèn nghẹn khó hiểu.

Qua một lúc Ôn Phi Khanh trấn tĩnh lại nói:

- Theo ta biết thì Cơ bà bà chỉ có một người cháu gái!

Hoàng y đồng tử gật đầu nói:

- Đúng vậy, Nhị cô nương.

- Nói vậy Cơ bà bà định đem Lệnh Hồ Dao Cơ gả cho Liễu Ngọc Lâm?

Hoàng y đồng tử lại gật đầu nói:

- Không sai, Nhị cô nương.

Ôn Phi Khanh nói:

- Điều này thực khiến người ta khó hiểu, Cơ bà bà lại chịu đem cháu gái ngọc ngà của mình gả cho một tên vô lại bỉ ổi như Liễu Ngọc Lâm!

Chỉ nghe Liễu Ngọc Lâm lạnh lạnh nói:

- Ôn Phi Khanh, cô nói năng cần cẩn thận, nên biết Lãnh Nguyệt Môn chẳng phải là nơi để cô giở thói hung hăng!

Ôn Phi Khanh cười nhạt nói:

- Liễu Ngọc Lâm, người thật diễm phúc!

- Đương nhiên, Liễu Ngọc Lâm phúc phần lớn hơn lệnh huynh rất nhiều.

- Với ta thì thấy người chẳng bằng anh ta.

Liễu Ngọc Lâm nhún vai cười nói:

- Thế nhưng sự thực thì Cơ bà bà đã chấp nhận gã cháu gái cho ta.

Ôn Phi Khanh “Hừ” một tiếng khinh bỉ nói:

- Theo ta biết thì người đến Kim Lăng vốn là để tác khách làm mai cho anh ta?

Liễu Ngọc Lân hỏi lại:

- Cô nghe ai nói?

- Người nói với ai thì người ấy nói với ta.

Liễu Ngọc Lân cười thành tiếng nói:

- Không sai, ban đầu ta đến mục đích là tác thành làm mai cho lệnh huynh, nhưng đi dọc đường ta lại nhận ra lệnh huynh chẳng xứng với Lệnh Hồ cô nương, cho nên ta mới quyết định cải đổi chủ ý. Vừa khéo sau khi đến Lãnh Nguyệt Môn yết kiến Cơ bà bà, Cơ bà bà rất có cảm tình với ta, cho rằng ta là người lý tưởng nhất làm cháu rể, biểu lộ muốn đem Lệnh Hồ Dao Cơ gả cho ta. Đương nhiên, cô nương cứ nghĩ xem, phúc phần vô giá này, ta mơ còn chẳng dám, làm sao không thụ nhận chứ!

Ôn Phi Khanh lạnh lạnh nói:

- Đây mới chính là lời thực!

- Liễu Ngọc Lân xưa nay chỉ nói thực.

Ôn Phi Khanh nhếch mép cười nhạt nói:

- Ta cũng nói một câu thực lòng, chẳng khác gì “đoá hoa nhài cấm bãi phân trâu” khiến người ta thấy tiếc cho Lệnh Hồ cô nương!

Liễu Ngọc Lân nghe thì biến sắc, nhú mày kêu lên:

- Ta tu dưỡng đạo đức cũng không tệ!

Ôn Phi Khanh “Hừ” một tiếng nói:

- Sao người chẳng nói là người “mặt dày như đất kĩ”!

Hai câu liền xúc phạm hấn cực nặng, Hoàng y đồng tử liền háng giọng cắt ngang:

- Nhị cô nương...

Ôn Phi Khanh liếc mắt nhìn hấn nói:

- Sao, người không muốn nghe ư?

Hoàng y đồng tử cười nhẹ nói:

- Cô nương nhầm rồi, tiểu khả có một chuyện muốn nói với Nhị cô nương.

- Chuyện gì?

- Lão Thần Tiên lệnh tiểu khả chuyển cáo Nhị cô nương, nếu như Nhị cô nương có chuyện thù oán gì chẳng giải quyết được với Liễu công tử thì xin cứ trước mặt Lão

Thần Tiên nói rõ, Lão Thần Tiên nhất định sẽ làm chủ xử lý chuyện này cho Nhị cô nương.

Ôn Phi Khanh tròn mắt ngạc nhiên hỏi lại:

- Lời này chính Cơ bà bà nói ra sao?

- Tiểu khả ăn nhằm gan trời cũng không dám mạo nhận Lão Thần Tiên để lừa dối Nhị cô nương.

Ôn Phi Khanh nghe thế hai hàm răng ngậm cắn vào nhau, thoáng chút do dự rồi cũng gật đầu đáp:

- Được, ta đi gặp Cơ bà bà một chuyến, để xem Cơ bà bà có còn đem cháu gái của mình gả cho hạng tiểu nhân vô sỉ như người không?

Rồi quay nhìn Hoàng y đồng tử nói:

- Dẫn đường!

Hoàng y đồng tử cúi người “ạ” một tiếng, rồi quay lại phất ngọn cờ vàng lên xuất lệnh:

- Ba tổng quản hộ tống Liễu công tử đi trước một bước.

Ba Sĩ Kiệt ứng thanh đáp lớn một tiếng rồi cùng Liễu Ngọc Lân phóng người đi trước.

Hoàng y đồng tử cúi người nói với Ôn Phi Khanh:

- Nhị cô nương, tiểu khả xin dẫn đường cho cô nương!

Rồi cùng thêm vị Hoàng y đồng tử thứ hai cùng Ôn Phi Khanh lao vào màn đêm, cứ nhìn thân pháp đủ biết thuộc hàng thượng hạng.

Ôn Phi Khanh nhìn Lý Tồn Hiếu nói:

- Huynh cùng Lãnh cô nương và Trương tiền bối cứ chờ trong khách điểm, không quá một canh giờ tôi nhất định trở lại.

Nói rồi cũng phóng người lên không phi theo hướng mấy người kia vừa đi.

Lý Tồn Hiếu đứng đó bất động, chẳng nói gì mà trên mặt cũng không một chút biểu hiện.

Lãnh Ngưng Hương bước đến khẽ giọng nói:

- Chúng ta quay lại khách điểm!

Lý Tồn Hiếu lẳng lặng quay người.

Trương Viễn Đình bỗng bước đến kêu lên:

- Thiếu hiệp...

Lý Tồn Hiếu nói:

- Tiền bối, chúng ta về khách điểm rồi nói chuyện.

Bấy giờ một đoàn bốn người quay về khách điểm, Trương Viễn Đình đem thân phận của Lý Tồn Hiếu nói cho Trương Tiêu Lan nghe.

Trương Tiêu Lan im lặng nghe xong, hai mắt tròn xoe nhìn chàng nói:

- Thì ra là Lý thiếu hiệp...

Lý Tồn Hiếu nói:

- Trương cô nương, tôi không dám...

Trương Tiêu Lan nói:

- Thiếu hiệp, lão quản gia của quý phủ đã chết...

Trương Viễn Đình cắt ngang lời con gái nói:

- Lan nhi, chuyện Lý Thăng chết, thiếu hiệp đã biết. Thiếu hiệp cùng cha đến khu vườn hoang Hoa gia thì nhìn thấy ngôi mộ Lý Thăng, tấm bia kia chính là nét chữ của con...

Trương Tiêu Lan đôi môi mấp máy như muốn nói gì.

Trương Viễn Đình khoát tay cản lại nói tiếp:

- Lan nhi, chớ cắt ngang lời cha, cha hỏi con trả lời, như vậy mới có thứ có lớp...

Lão ngừng lại giây lát rồi mới hỏi:

- Con gặp Lý Thăng ở đâu?

Trương Tiêu Lan đáp:

- Chính ngay trong vườn hoang kia.

- Lý Thăng đã nói gì với con ?

- Lý Thăng nói ông ta đã đi tìm Lý phu nhân và Lý thiếu hiệp hai mươi năm nay, nhưng bao nhiêu năm vẫn bật vô âm tín...

Lý Tồn Hiếu trong lòng nghe xót xa, chỉ cúi thấp đầu không nói.

Trương Viễn Đình nói:

- Còn gì nữa không, Lý Thăng có nói ra ai là hung thủ năm xưa tàn sát toàn gia “Thính Đào Sơn Trang”?

Trương Tiêu Lan lắc đầu nói:

- Không nghe Lý Thăng nói.

Trương Viễn Đình chau mày hỏi:

- Thế viên “Huyết Kết Ngọc Uyên Ương” là Lý Thăng giao cho con ?

- Đúng, chỉ có một viên...

- Điều này thì cha biết, nhưng còn một viên nữa, ông ta không mang ra hay là bị mất chẳng?

- Không, cha, ông ta đem viên kia giấu ở một nơi khác. Ông ta nói người trong võ lâm ai ai cũng muốn đoạt được “Huyết Kết Ngọc Uyên Ương”, ông ta sợ nếu mang cả đôi bảo ngọc kia trên người, nhờ bị phát hiện ra tất sẽ bị giết mà đoạt đi, cho nên chỉ mang theo một viên...

Trương Viễn Đình thở dài nói:

- Khá lắm Lý Thăng! Lan nhi, thế còn lại một viên “Huyết Kết Ngọc Uyên Ương”, ông ta cất giấu ở đâu, có từng nói với con không?

Trương Tiêu Lan gật đầu đáp:

- Ông ta nói viên ngọc còn lại giấu trong mắt phụng trong khu vườn hoang Hoa gia...

Trương Viễn Đình cắt ngang hỏi lại:

- Nơi nào?

- Trong mắt phụng khu vườn hoang Hoa gia.

Trương Viễn Đình giọng đầy ngạc nhiên nói:

- Mắt phụng, trong vườn hoang Hoa gia lấy đâu ra Phụng...

Lão thoảng chút trầm ngâm rồi nhìn Lý Tồn Hiếu hỏi:

- Thiếu hiệp có phát hiện thấy Phụng Hoàng trong vườn hoang Hoa gia chứ?

Lý Tồn Hiếu lắc đầu nói:

- Không.

Lãnh Ngưng Hương chen vào nói:

- Tiến bối, tôi có thể nói một câu chứ?

Trương Viễn Đình vội nói:

- Lãnh cô nương sao còn khách khí, có gì xin cứ nói.

Lãnh Ngưng Hương nói:

- Khu vườn hoang Hoa gia tôi cũng đã đến qua, lúc ấy vô tâm nên không để ý, thế nhưng giờ nghĩ lại thì trong vườn ấy chẳng lấy đâu ra phụng. Nhưng nếu nghĩ ra thì “phụng” mà Lý Thăng nói đến khả năng là hình phụng điêu khắc chạm trổ trên gỗ trên kia chẳng!

Trương Viễn Đình vỗ tay đánh đét một tiếng, vui mừng reo lên:

- Đa tạ Lãnh cô nương chỉ giáo, khu vườn hoang Hoa gia lớn như thế, chúng ta phải chia nhau ra đi tìm, hễ nơi nào có hình điều khác chạm trổ thì phải xem thật kỹ, nhất quyết tìm ra!

Trương Tiêu Lan nói:

- Thế thì đi...

- Không vội!

Trương Viễn Đình giơ tay ngăn lại, nói tiếp:

- Cứ nói hết chuyện của con rồi đi chưa muộn, Lý Thăng còn nói với con những gì nữa không?

Trương Tiêu Lan chau mày như cố nhớ lại, cuối cùng lắc đầu nói:

- Không còn gì nữa.

Trương Viễn Đình hỏi:

- Lý Thăng vì sao chết?

Trương Tiêu Lan nghe hỏi thì mặt ám tối lại đáp:

- Ông ta cắn lưỡi tự tuyệt...

Lý Tồn Hiếu mặt biến sắc kêu lên:

- Cô nương nói thế nào?

Trương Tiêu Lan bị thương nói:

- Lý Thăng nói lão thân già còm cõi, lại thêm tàn phế, cố sống lây lất hai mươi năm nay là chỉ để tìm cho được Lý phu nhân, và Lý thiếu hiệp giao đôi “Huyết Kết Ngọc Uyên Ương”. Giờ tôi tìm đến gặp lão ta, lão ta tin tưởng ở tôi, xem như sứ mệnh thiêng liêng nhất lão tự đặt ra cho mình đã hoàn thành, cho nên...

Nói đến đó, cô nàng cúi thấp đầu hai vai rung lên.

Lý Tồn Hiếu than dài một tiếng nói:

- Lý gia thiếu nợ Lý Thăng quá nhiều!

Trương Viễn Đình nói:

- Lý Thăng trung can nghĩa đảm trên đời này hiếm thấy. Lan nhi...

Trương Tiêu Lan nghe gọi thì ngẩng đầu lên lau khô nước mắt.

Trương Viễn Đình lại hỏi:

- Con gặp Hầu Ngọc Côn lúc nào?

- Sau khi chôn Lý Thăng xong.

- Hắn có hỏi con về viên “Huyết Kết Ngọc Uyên Ương” còn lại ở đâu không?

- Có hỏi, con trả lời hử năm xưa khi chạy thoát ra khỏi “Thính Đào Sơn Trang”, Lý Thăng chỉ mang theo được một viên, viên còn lại bị chôn vùi trong đồng tro tàn “Thính Đào Sơn Trang”!

Trương Viễn Đình quan tâm hỏi:

- Hầu Ngọc Côn chịu tin sao?

Lãnh Ngưng Hương chen vào nói:

- Tiến bối, Hầu Ngọc Côn tin hay không đã chẳng còn quan trọng.

Trương Viễn Đình thoáng chút ngạc nhiên, nhưng rồi gật đầu nói:

- Cô nương nói đúng...

Lại nhìn con gái mình lão nói tiếp:

- Lan nhi, vậy thì người nào mang con đến Lãnh Nguyệt Môn?

Trương Tiêu Lan đáp:

- Người kia gầy gầy cao cao, tuổi ngoài ba mươi, thân vận hoàng bào...

Lãnh Ngưng Hương nói:

- Hửn là Cung Thiên Cầu.

Trương Viễn Đình hỏi lại:

- Hửn đã mang con đến Lãnh Nguyệt Môn rồi chứ?

Trương Tiêu Lan nói:

- Người kia điểm “Á huyết” khiến con chẳng nói được, thế nhưng con vẫn nhìn thấy, con không biết nơi đó là nơi nào, nhưng đình viện rất lớn, xem ra còn lớn hơn vườn hoang Hoa gia nhiều.

Trương Viễn Đình gật đầu nói:

- Có lẽ đúng là Lãnh Nguyệt Môn.

Ngưng lại giây lát lão hỏi tiếp:

- Con có nhìn thấy người nào không?

- Ngoài người cao gầy kia ra, chỉ nhìn thấy vị tổng quản “Lãnh Nguyệt Môn” và Liễu Ngọc Lân.

- Không thấy Cơ bà bà ư?

- Không.

Trương Viễn Đình buông tiếng thở dài nói:

- Xem ra Cơ bà bà chẳng phải là người dễ gặp...

Rồi chuyển ánh mắt nhìn Lý Tồn Hiếu nói:

- Thiếu hiệp, giờ thì chúng ta đến khu vườn hoang Hoa gia tìm viên “Huyết Kết Ngọc Uyên Ương” hay là chờ Ôn cô nương trở về?

Lý Tồn Hiếu suy nghĩ rồi nói:

- Ôn cô nương nói lâu lắm chỉ một canh giờ là trở lại, chúng ta nên chờ cô ấy về rồi đi cũng chưa muộn, đằng nào có thêm một người vẫn dễ tìm hơn.

Trương Viễn Đình gật đầu nói:

- Được, nghe theo thiếu hiệp vậy.

Bấy giờ bốn người ngồi chuyện phiếm chờ đợi, nói là một canh giờ, thế nhưng đến giờ mà vẫn chưa thấy Ôn Phi Khanh trở về.

Thời gian trôi qua chậm chậm với người chờ đợi, mặt trời đã chênh chếch, nhưng Ôn Phi Khanh vẫn chẳng thấy đâu.

Cả bốn người đều sốt ruột, nhất là Lý Tồn Hiếu, chàng trong lòng cảm thấy lo lắng bất an.

Trương Viễn Đình cuối cùng đành lên tiếng:

- Thiếu hiệp, tôi xem ra Ôn cô nương đã gặp chuyện.

Lý Tồn Hiếu chau mày nói:

- Tiến bối, tôi muốn đến Lãnh Nguyệt Môn xem sao!

Trương Viễn Đình lắc đầu nói:

- Tôi đã sớm nhận ra điều này. Thiếu hiệp, Lệnh Hồ cô nương hiện giờ vẫn còn ở tại Hàn Tinh Môn, đúng chứ?

Lý Tồn Hiếu nói:

- Đúng, tiền bối, thế nào?

Trương Viễn Đình giậm chân nói:

- Lẽ ra ta phải nghĩ sớm, thiếu hiệp, Ôn cô nương nhất định bị chúng giữ lại trong Lãnh Nguyệt Môn.

- Tiến bối, như vậy là sao?

- Thiếu hiệp, Cơ bà bà mang Lệnh Hồ cô nương gả cho Liễu Ngọc Lâm, “Hàn Tinh Môn” hay được tin này tất sẽ tức giận, Cơ bà bà đã đi trước một bước bắt giữ Ôn cô nương, đương nhiên là để đổi lại cháu gái của mình đang còn ở trong Hàn Tinh Môn!

Lý Tồn Hiếu đầu mày nhú chặt, qua đi một lúc mới giãn ra, gật đầu nói:

- Tiền bối nói không sai, tôi cũng sợ ý không nghĩ đến chuyện này, nếu không thì chẳng bao giờ tôi để cho Ôn cô nương đến Lãnh Nguyệt Môn...

Nói đến đó ánh mắt chàng như ngưng kết lại nhìn Trương Tiêu Lan nói:

- Trương cô nương có nhận ra đại viện nằm phương hướng nào không?

Trương Tiêu Lan chau mày nghĩ lại nói:

- Ra khỏi cửa sau vườn hoang hoa gia đi về hướng đông bắc...

- Đa tạ cô nương.

Rồi quay nhìn Trương Viễn Đình nói tiếp:

- Tiến bối và Lãnh cô nương cứ ở trong khách điểm chờ tôi...

Trương Viễn Đình thốt lên:

- Thiếu hiệp muốn đi...

- Đúng, tiền bối, tôi không thể không đi một chuyến!

Lãnh Nguyệt Môn tiến lên một bước gần chàng nói:

- Tôi đi cùng huynh.

Lý Tồn Hiếu lắc đầu nói:

- Đa tạ hảo ý cô nương...

Lãnh Ngưng Hương nói:

- Thêm một người thì có thể trợ lực cho huynh...

Trương Viễn Đình nói:

- Thiếu hiệp, Lãnh cô nương nói phải, thiếu hiệp nếu như đã muốn đi thì cũng cần có người trợ lực. “Phi Thuý Cốc” dụng độc thành danh khiến người ta phòng cũng vô ích, khi cần thiết Lãnh cô nương có thể trợ giúp công tử một tay.

Lý Tồn Hiếu nói:

- Điều này tôi biết, thế nhưng thân thế của Lãnh cô nương...

Lãnh Ngưng Hương nói ngay:

- Phi Khanh thư thư coi tôi như tử muội, vì cô ấy mà tôi bất chấp tất cả.

Lãnh Ngưng Hương nói một câu nghe thật khéo, một chữ “tình” với chàng chẳng hề để biểu lộ ra ngoài.

Với cha con Trương Viễn Đình thì chẳng rõ, nhưng Lý Tồn Hiếu là người thông minh thế nào lại không nhận ra được, chàng nghe còn chút do dự nói:

- Nếu đã như thế thì tôi cũng chẳng tiện ngăn cản cô nương...

Trương Viễn Đình nói:

- Sau khi thiếu hiệp và Lãnh cô nương đi rồi, cha con chúng tôi cũng sẽ rời khỏi đây. Chúng ta không thể không đề phòng Lãnh Nguyệt Môn lại giở trò tiếp, rất có thể đến đây bắt cha con chúng tôi.

Lý Tồn Hiếu gật đầu nói:

- Thế thì chúng tôi có thể gặp lại tiền bối ở đâu?

- Thiếu hiệp còn nhớ ra ký hiệu của tôi đấy chứ, thiếu hiệp chỉ cần lần theo ký hiệu để lại thì nhất định tìm ra cha con chúng tôi.

Lý Tồn Hiếu nói:

- Tôi không dám nói bao giờ thì đi tìm tiền bối, thế nhưng xong chuyện nhất định sẽ đi. Tiền bối và Trương cô nương xin cẩn thận, tôi đi đây!

Nói rồi ôm quyền thi lễ, đoan quay người định ra cửa.

Vừa đúng lúc này trong viện một người bước vào, một người vận hoàng bào dong dỏng cao.

Trương Viễn Đình nói:

- Thiếu hiệp xem ra chẳng cần đi nữa.

Chỉ thấy người áo vàng kia bước nhanh đến nói:

- Người của Lãnh Nguyệt Môn cầu kiến Lý thiếu hiệp.

Lý Tồn Hiếu sải chân bước ra ngoài nói:

- Lý Tồn Hiếu đây, các hạ có gì chỉ giáo?

Người kia nhảy tới đứng ngay dưới diềm nhà, đối diện với Lý Tồn Hiếu nói:

- Liễu công tử lệnh tại hạ mang đến cho Lý thiếu hiệp một phong thư.

Nói rồi lấy ra một phong thư hia tay đưa đến.

Lý Tồn Hiếu đón lấy, Lãnh Ngưng Hương bước lại bên chàng, giơ tay tranh lấy phong thư, xé phong bì lôi bức thư ra, rồi mới trao cho chàng.

Hành động này của nàng là rất có ý, vì tình lang nàng đề phòng đối phương có thể thi thố độc trên thư.

Lý Tồn Hiếu đa tạ một tiếng, tiếp lấy bức thư đọc rất nhanh, trên nét mặt chàng thay đổi, ngược mắt nói:

- Đây thực ra là chủ ý của ai, của Cơ bà bà hay là Liễu Ngọc Lâm?

Hoàng bào nhân nói:

- Liễu công tử là rể tương lai của Lãnh Nguyệt Môn, nên ý của Liễu công tử cũng là ý của Cơ bà bà.

Lý Tồn Hiếu nói:

- Vậy thì nhờ các hạ về bẩm báo lại với Liễu Ngọc Lâm, ngày mai khi mặt trời lặn, tôi sẽ gặp anh ta tại khu vườn hoang Hoa gia.

Hoàng bào nhân cúi người lĩnh ý, rồi quay gót bước đi.

Lãnh Ngưng Hương đột nhiên nói:

- Các hạ xin ngừng bước.

Hoàng bào nhân quy người ngưng mắt nhìn cô ta.

Lãnh Ngưng Hương nói:

- Tôi xin thỉnh giáo một chút, các hạ xưng hô thế nào, trong “Lãnh Nguyệt Môn”...

Hoàng bào nhân đáp:

- Tại hạ họ Phan, đương chức Tuần sát.

- Thì ra là Phan tuần sát, tôi thất kính.

Phan tuần sát chẳng nói gì.

Lãnh Ngưng Hương nói:

- Liễu công tử đã có thư đến, theo lẽ thì Lý thiếu hiệp cũng nên có thư phản hồi, ở đây ta có một phong thư nhờ Phan tuần sát mang về cho Liễu công tử.

Nàng nói rồi quay người đi nhanh vào trong phòng, lát sau quay ra với một phong thư trên tay trao cho Phan tuần sát, chỉ thấy bên ngoài phong thư đề “Liễu công tử thân khảo”.

Lãnh Ngưng Hương nói:

- Phiền các hạ một chuyến!

Phan tuần sát chẳng nói thêm câu nào, nhận thư rồi đi ngay.

Bấy giờ liền nghe Trương Viễn Đình từ phía sau lưng cười nói:

- Thiếu hiệp chẳng cần phải đi Lãnh Nguyệt Môn, chỉ cần Liễu Ngọc Lan tự tay bóc thư, thì hẳn sẽ ngoan ngoãn tự mình tiễn Nhị cô nương về đây!

Lý Tồn Hiếu ngó người nhìn Lãnh Ngưng Hương nói:

- Cô nương viết gì trong thư?

Lãnh Ngưng Hương cười cười nói:

- Huynh không trách tôi tự có chủ ý chứ!

Lý Tồn Hiếu nhún vai cười nói:

- Cô nương khéo nói, có điều... con người Liễu Ngọc Lan cũng rất gian xảo ma mãnh.

Lãnh Ngưng Hương cười nhạt nói:

- Cho dù hẳn ma mãnh đến đâu, trừ phi hẳn không chạm tay đến phong thư, chỉ cần hẳn mở thư ra xem thì còn lo gì hẳn không trúng độc, đây là lấy đạo người trị người mà thôi. Trên thư tôi thi triển “Vô hình độc”, ngoài tôi ra thì chẳng ai có thể cứu nổi

hắn. Theo tôi thấy, Cơ bà bà đến lúc đó chẳng nữ nào bỏ đứa cháu rể tương lai của mình!

- Đa tạ cô nương.

- Đừng khách khí với tôi, đây là lần đầu tiên trong đầu tôi dùng đến “Vô hình độc”. Đối phó với con người như Liễu Ngọc Lan, cần chọn thủ đoạn thích hợp mới thành công!

Trương Viễn Đình chen vào hỏi chuyện khác:

- Thiếu hiệp, Liễu Ngọc Lan trong thư hắn nói gì thế?

Lý Tồn Hiếu liền trao phong thư trên tay mình cho Trương Viễn Đình nói:

- Tiền bối xin cứ xem.

Lãnh Ngưng Hương nói:

- Tôi đã thử, trên thư hắn không thi độc.

Trương Viễn Đình khi ấy liền tiếp lấy bức thư đọc. Lý Tồn Hiếu nhìn Lãnh Ngưng Hương nói:

- Thì ra vừa rồi cô nương tranh lấy bức thư xé ra là sợ Liễu Ngọc Lan thi độc trên thư?

Lãnh Ngưng Hương nhìn chàng cười hàm tiếu nói:

- Nếu không thế thì tôi làm sao tranh lấy phong thư!

Lý Tồn Hiếu cố tránh đôi mắt thâm sâu lộ chân tình của cô nàng, nói:

- Đa tạ cô nương.

Trương Viễn Đình xem xong thư nói:

- Thiếu hiệp, thì ra Liễu Ngọc Lan yêu cầu thiếu hiệp mang viên “Huyết Kết Ngọc Uyên Ương” thứ hai và bức “Tàng Bảo Đồ” đến khu vườn hoang đối lấy Ôn cô nương...

Lý Tồn Hiếu gật đầu nói:

- Tôi biết hắn chẳng khi nào chịu thôi!

- Thiếu hiệp có nhận ra điều gì đáng nghi ngờ trong bức thư này không?

- Ý tiền bối chỉ...

- Liễu Ngọc Lan muốn nắm được bức “Tàng Bảo Đồ”!

Lý Tồn Hiếu ngớ người nói:

- Tiền bối muốn nói trong viên ngọc kia trống không?

Trương Viễn Đình gật đầu nói:

- Lý ra phải là vậy, nếu không thì hẳn chẳng khi nào còn đòi thiếu hiệp trao bức “Tàng Bảo Đồ”.

Lý Tồn Hiếu chau mày mơ hồ nói:

- Nửa bức “Tàng Bảo Đồ” kia đi đâu chứ? Chẳng lẽ đúng như Lãnh cô nương nói, Hàn thúc thúc của tôi đã sớm lấy mất bức “Tàng Bảo Đồ”?

Trương Viễn Đình trên mặt cũng hết sức hồ nghi nhìn Trương Tiêu Lan nói:

- Lan nhi, Lý Thăng khi giao cho con viên ngọc, có nói bên trong nó chẳng có gì hay không?

Trương Tiêu Lan lắc đầu nói:

- Không, chẳng nghe ông ta nói gì.

Trương Viễn Đình trầm ngâm chau mày thốt lên:

- Thế thì lạ...

Đột nhiên ngừng đầu ngưng mắt nhìn chàng nói:

- Thiếu hiệp, chúng ta sao không đi tìm viên ngọc thứ hai xem sao?

Lý Tồn Hiếu cũng nhìn lại lão vẻ hoài nghi nói:

- Tiền bối nghi ngờ nửa bức “Tàng Bảo Đồ” kia cũng nằm trong viên ngọc “Huyết Kết Ngọc Uyên Ương” thứ hai chăng?

- Tôi chỉ nghĩ như vậy, nhưng không dám tin chắc.

Lãnh Ngưng Hương nói:

- Tiền bối nói như vậy, tôi nghĩ rất có khả năng, vì vị Lý Thăng kia chẳng thể nào trao cho Trương cô nương chỉ là một đôi “Huyết Kết Ngọc Uyên Ương” rỗng không vô tích sự!

Lý Tồn Hiếu nghe ra cũng có lý, trầm ngâm thêm một lúc cuối cùng nói:

- Thôi được, chúng ta đành nào thì cũng phải đi tìm cho ra viên ngọc đó, giờ đi thôi!

Trương Viễn Đình nôn nóng nói:

- Đi thì đi nhanh, chúng ta phải lợi dụng khi trời còn sáng để tìm, chờ đến tối rồi thì chẳng thấy gì là gì!

Trương Tiêu Lan nói:

- Hay là chúng ta mang thêm đèn để tìm?

Trương Viễn Đình nói:

- Mang được đèn đi thì sợ gì trời tối, thế nhưng muốn qua mắt người Lãnh Nguyệt Môn mà mang theo đèn trong đêm, há chẳng phải lạy ông tôi ở bụi này!

Trương Tiêu Lan nghe ra thì hiểu, đương nhiên về kinh nghiệm và kiến thức cô nàng còn rất kém, chỉ im lặng không nói gì.

Bấy giờ cả bọn bốn người kéo nhau trở lại khu vườn hoang họ Hoa, bốn người chia nhau thành hai nhóm chia ra đi tìm. Cha con Trương Viễn Đình một nhóm, Lý Tồn Hiếu cùng với Lãnh Ngưng Hương.

Khi đến khu vườn hoang trời đã xế chiều, tìm chẳng mấy chốc thì trời sập tối hẳn.

Trời tối không có nghĩa là chẳng thấy gì cả, nhưng để tìm đồ vật trong khu vườn hoang này thì xem ra vất vả hơn nhiều so với ban ngày.

Tìm một hồi bốn người gặp lại nhau trước cổng khu vườn, chỉ nhìn nhau lắc đầu thở dài.

Trương Viễn Đình chau mày giọng đầy kinh ngạc nói:

- Trong khu vườn Hoa gia này từ tường đá cho đến cột gỗ, chẳng thấy nơi nào có khắc hình phụng, Lý Thăng sao lại bảo viên “Huyết Kết Ngọc Uyên Ương” giấu trong mắt phụng chứ?

Lý Tồn Hiếu nói:

- Tiền bối, Lý Thăng đã nói thế thì trong khu vườn này nhất định có hình phụng, nếu không thì chẳng bao giờ ông ta nói thế trước lúc chết!

Trương Viễn Đình gật đầu nói:

- Thiếu hiệp nói không sai, thế nhưng chúng ta đã tìm qua...

Lãnh Ngưng Hương chen vào nói:

- Có lẽ chúng ta tìm chưa hết.

Trương Viễn Đình nói:

- Có lẽ...

Lão ngừng lời cười khỏ, rồi lắc nhẹ đầu nói tiếp:

- Hôm nay đã muộn, ngày mai chúng ta lại đến...

Nói đến đó hốt nhiên lão quay mặt nhìn Trương Tiêu Lan gần hỏi:

- Lan nhi, con không nghe nhầm đấy chứ?

Trương Tiêu Lan lắc đầu nói

- Không thể nhầm được, Lý Thăng rõ ràng nói viên “Huyết Kết Ngọc Uyên Ương” thứ hai giấu trong mắt phụng trong khu vườn hoang Hoa gia.

Trương Viễn Đình chẳng nói gì, chỉ chau mày trầm ngâm...

Một đêm qua yên tĩnh.

Không thấy động tĩnh gì từ phía Lãnh Nguyệt Môn, cũng không thấy một bóng người của Lãnh Nguyệt Môn xuất hiện.

Khi còn lại hai người với nhau, Trương Viễn Đình mới trao cho Lý Tồn Hiếu một chiếc hộp gỗ tử đàn hương. Trong chiếc hộp chứa một phong thư, phong thư này chẳng biết là ai gửi cho ai, chỉ thấy Lý Tồn Hiếu vừa đọc thư vừa rơi nước mắt.

Cũng vì bức thư này, mà đêm ấy khiến Lý Tồn Hiếu chẳng thể chợp mắt.

Sáng sớm ngày hôm sau, bốn người lại kéo nhau đến khu vườn hoang Hoa gia. Ban ngày tìm kiếm quả là dễ dàng hơn nhiều, bốn người vẫn chia ra hai hướng đi tìm kiếm như hồi chiều qua.

Thế nhưng, suốt một buổi sáng vẫn y nhiên không sao tìm thấy, đừng nói là “mắt phụng”, mà đến một hình thù gì na ná hình “phụng” cũng không hề nhìn thấy.

Bốn người gặp lại nhau với nét mặt thất vọng và ngạc nhiên, Trương Viễn Đình buông tiếng thở dài nói:

- Thế này là thế nào chứ?

Lý Tồn Hiếu nhún vai cười khổ nói:

- Ai biết được!

Lãnh Ngưng Hương là người vẻ kiên nhẫn nhất nói:

- Lý Thăng vốn đã sợ mang hai viên ngọc “Huyết Kết Ngọc uyên ương” trong người bị người ta đoạt mất nên cất giấu một viên, tất nhiên nơi cất giấu phải là nơi rất kín đáo, chẳng thể dễ dàng tìm được!

Trương Viễn Đình nói:

- Lãnh cô nương nói có lý, nhưng cả khu vườn này chúng ta đã tìm khắp...

Lãnh Ngưng Hương lắc đầu nói:

- Tiến bối, theo tôi thấy chúng ta vẫn chưa tìm hết.

- Sao? Cô nương?

- Vị Lý Thăng kia nói với Trương cô nương viên “Huyết Kết Ngọc Uyên Ương” thứ hai giấu trong mắt phụng trong khu vườn hoang Hoa gia, như vậy thì nó chắc chắn nằm trong khu vườn này chứ chẳng nghi. Hiện tại chúng ta tìm chưa ra, có nghĩa là chúng ta vẫn chưa tìm hết khu vườn này!

Trương Viễn Đình cười khổ nói:

- Giờ mà tìm lại, có nước chúng ta lật lân từng viên gạch ngọn cỏ trong khu vườn này.

Trương Tiêu Lan nói:

- Chẳng lẽ tôi nghe nhầm? Tôi rõ ràng là nghe ông ta nói viên “Huyết Kết Ngọc Uyên Ương” thứ hai giấu trong mắt phụng...

Cô ta vẫn một mực khẳng định câu mình nghe được chẳng sai, vậy mà cả bọn đã tìm đi tìm lại mấy lần vẫn không thấy, thế thì viên ngọc kia nằm ở đâu chứ?

Trương Viễn Đình vẻ hơi bức tức nói:

- Sao người không hỏi cho rõ?

Trương Tiêu Lan nói:

-Con cũng nghĩ hỏi cho rõ ràng, nhưng lão Lý Thăng nói xong câu này thì...

Cô ta im lặng, chẳng nói hết câu.

Trương Viễn Đình hiểu ra, thở dài thườn thượt, chẳng nói gì thêm.

Lý Tồn Hiếu nói:

- Tiền bối, xưa nay có câu “Kỳ trân di bảo, duy người có đức mới được”, điều này không thể miễn cưỡng. Giờ đã đến ngõ rồi, chúng ta về khách điểm ăn uống nghỉ ngơi, đến chiều nói chuyện tiếp.

Trương Viễn Đình gật đầu nói:

- Đành thế thôi.

Nói rồi quay người bước đi.

Lý Tồn Hiếu cũng quay gót bước theo lão...

Đột nhiên nghe Trương Tiêu Lan kêu lên:

- Chậm chân, cha!

Trương Viễn Đình giật mình dừng chân quay lại hỏi:

- Gì thế, Lan nhi!

Khi ấy nhìn thấy Trương Tiêu Lan chỉ tay vào một chỗ bóng râm trước tòa tiểu lâu đồ nát, hai mắt cô nàng mở tròn xoe nói:

- Kia là gì...

Trương Viễn Đình ngưng thần nhìn rồi cả người run lên, buộc miệng thốt:

- Đầu phụng....

Đúng vậy, đó là một chiếc đầu phụng, chiếc đầu phụng này chẳng phải bằng đá chạm hay gỗ khắc, mà là bằng lá cây kết lại ánh mặt trời chiếu xuống mới nhìn thấy được!

Lý Tồn Hiếu định thần nói:

- Thì ra là nơi này!

Lãnh Ngưng Hương nói:

- Vị Lý Thăng này thật là phí nhiều tâm trí.

Trương Viễn Đình gật đầu nói:

- Lãnh cô nương cũng không kém, chiếc đầu phụng này nếu không chú ý thì thực khó mà nhận ra được, ai có thể ngờ tới đầu phụng là một tán lá kết lại thành. Nếu chẳng phải đúng ngọc bóng râm rọi xuống thì chẳng nhận ra được, trong một ngày cũng chỉ vào giờ này mới nhìn thấy được hình đầu phụng. Nếu chẳng phải Lan nhi vô tình nhìn thấy thì chúng ta đã bỏ lỡ qua cơ hội này, xem như tìm tung cả khu vườn này lên cũng phí công!

Trương Tiêu Lan nhỏ giọng nói:

- Cha trước tiên khoan vội nói nhiều, biết đúng hay không đúng!

Trương Viễn Đình nói:

- Cả khu vườn hoang lớn thế này, duy nhất nhìn thấy chiếc đầu phụng này quyết chẳng sai được. Thiếu hiệp, chúng ta đến xem sao!

Dứt lời khoát chân đi trước.

Đến trước toà phế lâu nhìn, mới thấy chiếc đầu phụng kia đầy đủ mào, mắt mỏm.

Trương Viễn Đình chỉ tay vào nơi tròn sáng nói:

- Thiếu hiệp, kia là mắt phụng.

Lý Tồn Hiếu nói:

- Tiền bối, chẳng lẽ viên “Huyết Kết Ngọc uyên ương” cất giấu trong đó?

- Nếu như Lý Thăng đã nói thế thì quyết chẳng sai, để tôi moi tìm xem!

Nói rồi lão ngồi xuống, rút ra một ngọn chủy thủ moi đất lên, moi sâu chừng hai ba xích, ngọn chủy thủ trong tay lão chạm phải một vật gì rất cứng.

Trương Viễn Đình tay càng moi nhanh hơn, qua thêm một lúc mới lộ ra được một chiếc hộp thiết, bên ngoài đã gỉ sét.

Trương Viễn Đình mặt nhễ nhãi mồ hôi, nhưng nét mặt mừng thì không tả được, hai tay khệ nệ bưng chiếc hộp thiết lên cười khà khà nói:

- Đây rồi, thiếu hiệp.

Tiếp rồi lão tìm cách cạy nắp hộp, chẳng sai chút nào. Bên trong chứa một viên “Huyết Kết Ngọc Uyên Ương”, bên cạnh còn có thêm một cuộn da dê.

Trương Viễn Đình chẳng dám động vào, hai tay đưa tới trước mặt Lý Tồn Hiếu nói:

-Thiếu hiệp, xin xem qua.

Lý Tồn Hiếu chẳng khách khí, tiếp lấy chiếc hộp, đem tấm da dê mở ra xem. Đó là nửa bức đồ, bên trên vẽ cảnh sơn thủy một vùng nào đó rất rõ ràng.

Lý Tồn Hiếu chỉ tay lên một ký hiệu “X” ghi trên bức đồ nói:

- Tiền bối, đây khả năng là nơi chứa bảo vật!

Trương Viễn Đình gật đầu nói:

- Có lẽ không sai, thế nhưng bức đồ này vẽ hình thế nơi nào thì chưa nhìn ra được.

Lãnh Ngưng Hương nói:

- Ba tòa núi đứng thành hình tam giác, thế núi như vậy ít thấy ở Trung nguyên. Tôi nhớ ra Nam mang một vùng có thế núi tương tự như vậy.

Trương Viễn Đình ngược mắt nhìn cô ta hỏi:

- Cô nương nói là nơi nào?

- Tiền bối có biết một nơi gọi là “Miêu Cương Bát Động” không?

- Tôi nghe nói qua, chẳng lẽ ở...

Lãnh Ngưng Hương gật đầu nói:

- Nơi đó ở trong “Miêu Cương Bát Động”!

Trương Viễn Đình chỉ chau mày im lặng không nói gì.

Lý Tồn Hiếu nói:

- Sao, tiền bối, “Miêu Cương Bát Động” rất khó đến lắm sao?

Trương Viễn Đình nhìn chàng hỏi lại:

- Thiếu hiệp chưa từng nghe nói qua “Miêu Cương Bát Động”?

Lý Tồn Hiếu lắc đầu nói:

- Chưa.

Trương Viễn Đình nói:

- Về “Miêu Cương Bát Động” thì tôi chẳng biết nhiều lắm, thiếu hiệp cứ hỏi Lãnh cô nương. Lãnh cô nương kiến thức quảng bá, lại ở gần vùng Miêu Cương...

Lãnh Ngưng Hương mỉm cười nói:

- Tiền bối quá khen, những điều tôi biết cũng chỉ có hạn.

Trương Viễn Đình nói:

- Cô nương, đây chẳng phải là chuyện khách sáo, thiếu hiệp tương lai tất có một lần đến Miêu Cương, binh pháp có câu: “biết người biết ta, trăm trận trăm thắng”!

Lãnh Ngưng Hương thay đổi ngữ khí nói:

- Đã lấy được “Huyết Kết Ngọc Uyên Ương” chúng ta không nên lưu lại đây lâu, trở về khách điểm rồi nói chuyện.

Trương Viễn Đình giật mình nhìn trời nói:

- Nhất thời cao hứng quên mất, nếu cô nương không nhắc thì ta chắc cũng không biết gì là đối!

Lãnh Ngưng Hương mỉm cười, Lý Tồn Hiếu cũng cười, một nụ cười thật sự mà lâu lắm rồi mới thấy trên mặt chàng.

oOo

Hồi 19

Ân Tình Lưu Lộ

Tả đoàn bốn người quay lại khách điểm, Trương Tiêu Lan và Lãnh Ngưng Hương đi phía trước. Vừa bước chân vào khách điểm, Trương Tiêu Lan bỗng ngừng chân đứng lại quay nhanh người nói:

- Người của Lãnh Nguyệt Môn.

Lúc này Lý Tồn Hiếu và Trương Viễn Đình cũng đã nhìn thấy, ngay trong sân khách điểm hai người đang đứng, chính là hai vị hoàng bào đồng tử mà họ đã gặp hôm trước trong khu vườn hoang.

Lý Tồn Hiếu vượt lên trước đến bên cạnh Trương Tiêu Lan và Lãnh Ngưng Hương, mắt nhìn hai vị hoàng bào đồng tử hỏi ngay:

- Nhị vị tìm ai?

Vị hoàng bào đồng tử bên phải liền nói:

- Vị nào là cao nhân “Phi Thuý Cốc”?

Lãnh Ngưng Hương hơi ngớ người, nhưng rồi mỉm cười bước lên trước đáp:

- Chính là tôi, hai vị có gì chỉ giáo?

Hoàng bào đồng tử vẫn nghĩ Lãnh Ngưng Hương là nam nhân nói:

- Công tử là cao nhân “Phi Thuý Cốc”, xin thỉnh giáo tôn tính đại danh?

- Ta họ Lãnh, tên là Ngưng Hương.

Hoàng bào đồng tử ngẩn người, ngưng mắt nhìn nàng từ đầu đến chân mới nói:

- Thì ra là Lãnh cô nương, Lãnh cô nương ăn mặc thế này thứ cho tiểu khả không nhận ra...

Lãnh Ngưng Hương nói:

- Không cần khách khí, người có gì xin cứ nói thẳng ra!

Hoàng bào đồng tử hơi nghiêng mình nói:

- Tiểu khả phụng mệnh Tả Hữu hộ pháp bốn môn đến mời Lãnh cô nương phó ước...

Lãnh Ngưng Hương chau mày nói:

- Phó ước, phó ước gì?

Hoàng bào đồng tử liếc nhìn nhanh Lý Tồn Hiếu nói:

- Vị Lý thiếu hiệp này phó ước với Liễu công tử trong khu vườn hoang Hoa gia. Liễu công tử nhân có chuyện nên không thể tự đến được, nên thay đổi đặc phái Tả Hữu hộ pháp bốn môn phó ước cùng Lãnh cô nương chiều nay khi mặt trời lặn gặp nhau trong khu vườn hoang kia.

Lãnh Ngưng Hương cười điềm nhiên nói:

- Ta cùng Tả Hữu hộ pháp quý môn xưa nay chưa từng biết mặt nhau...

Hoàng bào đồng tử nói ngay:

- Chỉ bốn môn biết được cao nhân của “Phi Thuý Cốc” đến Kim Hoa này là đủ!

Lãnh Ngưng Hương ngưng mắt hỏi:

- Người trong Lãnh Nguyệt Môn nhậm chức gì?

Hoàng bào đồng tử nghiêm túc đáp:

- Tiểu khả đương chức “Truyền lệnh đồng tử” dưới trướng Lão Thần Tiên.

Lãnh Ngưng Hương mỉm cười nói:

- Thảo nào mà người khéo ăn nói, thế Ôn cô nương đâu?

Hoàng bào đồng tử nói:

- Hiện đang ở bên cạnh Lão Thần Tiên, là quý khách của Lãnh Nguyệt Môn.

Lãnh Ngưng Hương nói:

- Ôn cô nương chưa trở về, ta chẳng có lòng dạ nào làm chuyện khác. Cũng có nghĩa là nói, trước khi Ôn cô nương chưa trở về thì ta chẳng bao giờ gặp ai!

Hoàng bào đồng tử nói:

- Tiểu khả chỉ phụng mệnh truyền lệnh, còn Lãnh cô nương đi hay không, tiểu khả chẳng ép buộc được.

- Vốn là như thế, đúng chứ?

Hoàng bào đồng tử cúi người nói:

- Đã chuyển lời xong, nhị vị hộ pháp chính đang chờ hồi âm, tiểu khả không dám chậm trễ, cáo từ!

Nói rồi quay người bước đi.

Trương Viễn Đình đột nhiên lên tiếng:

- Các hạ xin ngừng bước.

Hoàng bào đồng tử quay người lại hỏi:

- Tôn giá có gì chỉ giáo?

Trương Viễn Đình nói:

- Nào dám, xin về báo lại nhị vị hộ pháp, Lãnh cô nương sẽ đến đúng hẹn!

Hoàng bào đồng tử không khỏi ngạc nhiên, ngưng mắt nhìn lão ta hỏi lại:

- Tôn giá có thể thay Lãnh cô nương làm chủ chuyện này?

Lãnh Ngưng Hương nói đỡ lời Trương Viễn Đình:

- Vị này là trưởng bối của ta, lời của trưởng bối ta dám không nghe!

Hoàng bào đồng tử ôm quyền nói:

- Thế thì quá tốt, đa tạ Lãnh cô nương.

Dứt lời, cả hai sóng vai nhau bước nhanh ra khỏi khách điểm.

Ngưng mắt nhìn đối phương đi khuất rồi, Trương Viễn Đình mới nói:

- Lãnh cô nương thứ cho tôi vừa rồi mạo muội đứng ra tự tác tự thọ!

Lãnh Ngưng Hương lắc đầu nói:

- Tiền bối nói vậy tôi làm sao dám, tiền bối muốn tôi đi tất có cao kiến, tôi ngu muội nhất thời chưa nghĩ ra...

- Cô nương khéo nói, xin vào trong phòng rồi nói chuyện.

Bốn người vào phòng ngồi xuống bên bàn, Trương Tiêu Lan nhanh nhẹn pha cho mỗi người một chén trà.

Trương Viễn Đình nhấp một ngụm trà hắng giọng nói:

- Lãnh cô nương, trước mắt “Phi Thuý Cốc” không nên xung đột với “Lãnh Nguyệt Môn”...

Lãnh Ngưng Hương mỉm cười nói:

- Tiền bối, tôi chẳng nghĩ đến điều này. Nhớ tôi đã có nói, vì Ôn thư thư mà tôi có thể bất chấp tất cả, cũng không có gì đáng hối tiếc.

Trương Viễn Đình nói:

- Điều này thì tôi biết, thế nhưng Nhị cô nương hiện đang còn ở trong tay Lãnh Nguyệt Môn.

Lãnh Ngưng Hương trầm ngâm giây lát mới nói:

- Thế thì tiền bối có gì chỉ giáo?

Trương Viễn Đình lắc đầu nói:

- Hai tiếng chỉ giáo thì không dám. Cô nương cũng nhìn ra, theo tình hình thì Liễu Ngọc Lan nhất định đã trúng độc chứ chẳng nghi.

- Đúng, điểm này thì tôi nhìn ra.

- Tôi nghe cô nương nói “Vô hình độc” là tối độc trong bách độc...

Lãnh Ngưng Hương gật đầu nói:

- “Vô hình độc” đích xác là tối độc trong bách độc, không những độc tính kịch liệt mà còn rất khó đề phòng, cho nên mới xưng là “vô hình độc”.

- Nghe cô nương nói “Vô hình độc” ngoài giải dược độc môn của “Phi Thuý Cốc” ra không ai giải nổi!

- Sự thực là thế.

Trương Viễn Đình trầm lặng một lúc nói tiếp:

- Theo cô nương biết thì trong thiên hạ còn có người nào khác có thể giải “Vô hình độc” không?

Lãnh Ngưng Hương nghe hỏi chau mày suy nghĩ, một lúc lắc đầu nói:

- Theo tôi biết thì duy nhất độc môn giải dược tự chế của “Phi Thuý Cốc” mới giải nổi “Vô hình độc”

- Thế thì quá tốt.

Trương Viễn Đình háng giọng lại nói:

- Cô nương, theo tình thế mà nói, Lãnh Nguyệt Môn chẳng khi nào chịu cam tâm thả Nhị cô nương ra...

Lãnh Ngưng Hương nói:

- Trừ phi họ không còn muốn tên cháu rể tương lai kia nữa!

Trương Viễn Đình lắc đầu nói:

- Cơ bà đã nhìn đúng Liễu Ngọc Lân, đồng ý gả cháu gái mình cho hắn thì khi nào chịu để hắn chết oan uổng!

- Vậy thì bà ta phải thả Ôn thư thư về.

Trương Viễn Đình lại lắc đầu nói:

- Bọn họ chẳng cam tâm làm thế, hễ là người có chút quật cường thì chẳng bao giờ chịu cúi đầu, huống gì con người Cơ bà bà từng mang danh cổ quái kỳ dị nhất võ lâm!

Lãnh Ngưng Hương “hừ” một tiếng nói:

- Nếu như ngoan cường đến cùng, thì phần thiệt thuộc về chúng thôi.

- Tuy là thế, nhưng chúng đã chịu hẹn cô nương nói chuyện, điều đó biểu hiện chúng tuy không chịu thua, nhưng cũng không dám kéo dài cục diện căng thẳng.

- Thế thì tiền bối có cao kiến gì?

- Tôi chỉ nhắc nhở cô nương, đã là Tả Hữu hộ pháp thì hai người này địa vị chẳng nhỏ trong Lãnh Nguyệt Môn, có thể nghĩ thì biết ngay!

Lãnh Ngưng Hương ánh mắt sáng lên, vui mừng nói:

- Tôi hiểu ra, đa tạ tiên bối.

Trương Viễn Đình cười diễm nhiên nói:

- Tôi chỉ tính một nước cờ vẹn toàn, nhưng làm được hay không thì chẳng thể nói trước.

- Ý tiên bối là...

- Một người bị rấn cấn, người khác nhìn dây thừng cũng sợ, chúng đã bị một lần thì tất đề phòng.

Lãnh Ngưng Hương cười nói:

- Điều này xem ra so bản lĩnh, xem khả năng đề phòng của chúng cao minh, hay là bản lĩnh thi thố của tôi cao minh, chưa biết “hươu về tay ai”!

Trương Viễn Đình gật đầu cười nói:

- Nói cũng đúng...

Nụ cười biến mất nhanh trên mặt lão, lại nói:

- Từ giờ này trở đi, xung quanh khách điểm này chỉ e đều nằm trong tầm kiểm soát của Lãnh Nguyệt Môn. Chúng ta nhất cử nhất động cần hết sức thận trọng.

Lãnh Ngưng Hương hốt nhiên đứng lên nói:

- Tiên bối, tôi phải đến khu vườn hoang kia một chuyến.

Nói đi là quay người bước đi ngay.

Trương Viễn Đình đứng phất dậy, nhưng chẳng nói được câu nào thì Lãnh Ngưng Hương đã ra ngoài cửa. Lão thở dài ngồi xuống nói:

- Vị cô nương này quả đầy tâm trí, đúng là một vị cân quốc kỳ anh đời nay, là một trợ thủ rất lớn, thiếu hiệp cần giữ lấy!

Lý Tồn Hiếu mặt đỏ lên nói:

- Tiên bối lại đùa với tôi.

Trương Viễn Đình nghiêm nét mặt nói:

- Thiếu hiệp, tôi nói lời chân thực.

Lý Tồn Hiếu chẳng nói gì, khi ấy lấy từ trong áo ra bức “Tàng Bảo Đồ”, lại nói:

- Khu vực vẽ trên bức địa đồ này sao lại xa tận Miêu Cương nhỉ?

Chàng cố ý tránh chuyện đó, nên mới bày sang nói chuyện khác.

Trương Viễn Đình là người đầy tâm cơ và lịch duyệt giang hồ, đương nhiên thâm hiểu, nghe hỏi thì nói:

- Chẳng biết được, nhưng theo như Lãnh cô nương nói ở Miêu Cương có một vùng núi tương tự như thế thì quyết không phải nói vô căn cứ!

Lý Tồn Hiếu bỗng nhiên ánh mắt nhìn vào góc trái bức Tàng Bảo Đồ kêu lên:

- Đây là gì chứ?

Trương Viễn Đình chú mục nhìn theo chàng, chỉ thấy khoảng trống góc trái bức “Tàng Bảo Đồ” vẽ một hình người rất nhỏ, nếu như nhìn tổng lượt bức địa đồ thì rất khó phát hiện ra được.

Bấy giờ chăm nhìn mới thấy kỹ hơn, hình người là một lão phu nhân mặt che kín, cánh tay phải của lão phu nhân kia đặc biệt vẽ lớn hơn, có thể khiến người ta nhìn thấy rõ. Bàn tay có đến sáu ngón, ngay bên cạnh ngón cái còn dư thêm một ngón.

Trương Viễn Đình càng nhìn càng ngỡ ngác, một lúc nói:

- Vừa rồi trong vườn sao ta không nhìn thấy nhỉ? À à... đúng rồi, khả năng lúc ấy thiếu hiệp nắm bức đồ hình vừa khéo ngón cái che khuất phần này chăng?

Lý Tồn Hiếu nói:

- Tôi cũng vừa nhìn thấy, tiền bối có biết có có ý nghĩa gì không?

Trương Viễn Đình lắc đầu nói:

- Chẳng nhìn ra.

Lão hoi ngừng lại, rồi nói tiếp:

- Thiếu hiệp có nhìn ra không, hình người này hình như sau này mới được thêm vào, không phải nguyên ban đầu nó đã có, cũng có nghĩa là nó là một chuyện khác ngoài chuyện bức “Tàng Bảo Đồ”!

- Tiền bối nhân lực phi thường, hay là chính Lý Thăng đã vẽ lên chăng...?

- Khả năng là thế.

- Nhưng... Lý Thăng vẽ hình này là có ý nghĩa gì?

Trương Viễn Đình chau mày nghĩ rất lung, bất chợt ánh mắt sáng lên lạ thường nhìn chàng nói:

- Có khi nào liên quan đến hung thủ năm xưa diệt toàn gia “Thính Đào Sơn Trang”?

Lý Tồn Hiếu “A” lên một tiếng, nhưng rồi lắc đầu nói:

- Không thể, nếu đúng thì vì sao ông ta chẳng nói thẳng ra với Trương cô nương?

- Lý Thăng là một người rất thận trọng, từ chuyện lão ta cất giấu một viên “Huyết Kết Ngọc Uyên Ương” và bức “Tàng Bảo Đồ” này cũng đủ thấy con người cơ cảnh thế nào rồi.

- Thế thì tiền bối cho rằng người mà Lý Thăng vẽ là ai, đương thế nhân vật nào như thế này?

- Tôi nhất thời chẳng nghĩ ra là ai, thế nhưng từ đặc điểm lão phụ nhân bàn tay phải có sáu ngón này thì truy tìm cũng chẳng khó khăn gì.

Lý Tồn Hiếu trầm ngâm một lúc nói:

- Tiền bối, cho dù thế nào thì cũng không chỉ bằng vào một hình vẽ này để chỉ ra một lão phụ nhân nào đó bàn tay phải có sáu ngón là hung thủ huyết án “Thính Đào Sơn Trang” năm xưa được!

Trương Viễn Đình gật đầu nói:

- Thiếu hiệp nói đúng, tôi cũng chỉ suy đoán vậy mà thôi. Thảm kịch năm xưa trong “Thính Đào Sơn Trang”, hung thủ chẳng để lại một dấu vết, hiện tại Lý Thăng chết rồi mà cũng không nói rõ ra, bằng vào một hình vẽ này mà chỉ ra người nào đó là điều không thể. Thế nhưng thiếu hiệp có thể coi đó là một manh mối đầu tiên, vì theo tôi nghĩ thì Lý Thăng chẳng khi nào vô căn vô cứ lại vẽ hình người có bàn tay đặc thù thế này, cũng có nghĩa là nói lão phụ nhân bịt mặt này nếu không quan trọng thì Lý Thăng cũng chẳng khi nào vẽ lên bức “Tàng Bảo Đồ” này.

Trương Viễn Đình hơi ngừng lại một lúc nói tiếp:

- Lý Thăng bảo toàn bức “Tàng Bảo Đồ” đến giờ là để giao lại cho thiếu hiệp, thế thì hình lão phụ nhân kia cũng là giao cho thiếu hiệp, ngoại trừ nghĩ đó là hung thủ huyết án “Thính Đào Sơn Trang” năm xưa ra, tôi không nghĩ ra nó còn có ý nghĩa gì khác.

Lý Tồn Hiếu im lặng lắng nghe, thấy lời của Trương Viễn Đình chẳng phải là gượng ép, câu nào cũng cận tình cận lý.

Đích xác, Lý Thăng chẳng thể nào vẽ một người không can hệ gì lên bức “Tàng Bảo Đồ”, Lý Thăng đã vẽ lên bức “Tàng Bảo Đồ” tức là cũng lưu lại cho chàng nhận diện người này, nhưng vì sao lại muốn chàng nhận diện người này? Người này có thực liên quan đến huyết án xưa?

Duy nhất cách giải thích này là khả dĩ chấp nhận được, vì không còn tìm ra lời giải thích thứ hai nào.

Sau hồi suy nghĩ cuối cùng chàng gật đầu nói:

- Đa tạ tiền bối chỉ giáo, tôi sẽ lưu ý lão phụ nhân che mặt có bàn tay phải sáu ngón này!

Vừa khi ấy nghe tiếng bước chân nhẹ vào phòng, chính là Lãnh Ngưng Hương quay trở lại.

Cô ta vừa bước vào phòng nói ngay:

- Tiền bối quả nhiên tính việc như thần, quanh khách điểm này đều đã bị người của Lãnh Nguyệt Môn giám sát, bọn chúng cải trang thành người dân nhưng tôi chỉ nhìn thì nhận ra ngay. Tôi làm như chẳng biết gì, bọn chúng cũng không hề ngăn cản tôi.

Trương Viễn Đình cười nói:

- Nghĩ chắc là chúng bị “Vô hình độc” của cô nương làm chúng hoảng sợ.

Lãnh Ngưng Hương mỉm cười, nụ cười ngọt ngào đầy thâm tình khiến Lý Tồn Hiếu nhìn cũng ngẩn người.

Trương Viễn Đình lại nói:

- Chỉ e giờ này bọn chúng đã về phi báo.

Lãnh Ngưng Hương nói:

- Nguyên ý tôi muốn cho chúng trở về báo lại. Ha... tôi đến khu vườn hoang chỉ đi quanh một vòng, cứ nhìn xem, đến lúc ấy chúng nhất định thông báo thay đổi địa điểm.

Trương Viễn Đình mỉm cười nói:

- Cô nương định bày nghi trận!

- Nếu như tiền bối là người của Lãnh Nguyệt Môn, thì kế này của tôi chẳng hữu hiệu.

- Cô nương quá đề cao tôi đấy thôi.

Ngồi xuống xong, Lãnh Ngưng Hương đưa mắt nhìn lên bàn đầu mành nhíu lại hỏi:

- Sao, đang tìm nơi giấu bảo vật?

Trương Viễn Đình nói:

- Cô nương xem góc trái này!

Lãnh Ngưng Hương nhìn theo tay lão, mặt thoáng ngơ ngác nói:

- Hình này là...

Lý Tồn Hiếu nói:

- Cô nương lưu ý bàn tay phải hình lão phụ nhân này.

Lãnh Ngưng Hương kêu lên:

- Bàn tay sáu ngón!

Lý Tồn Hiếu liền hỏi:

- Cô nương từng thấy trong giang hồ có nhân vật nào như thế này không?

Lãnh Ngưng Hương lắc đầu nói:

- Trong võ lâm giang hồ có không ít lão phụ nhân, nhưng tôi chẳng để tâm chú ý đến bàn tay sáu ngón như thế này, chuyện này là sao chứ? Trên “Tàng Bảo Đồ” sao lại vẽ thêm hình người?

Lý Tồn Hiếu khi ấy liền đem suy nghĩ của Trương Viễn Đình nói lại cho nàng nghe. Lãnh Ngưng Hương im lặng nghe xong, trầm ngâm một lúc nói:

- Thì ra là hình do vị Lý Thăng kia vẽ...

Trương Viễn Đình nói:

- Khả năng là thế, nhưng không thể hoàn toàn khẳng định.

Lãnh Ngưng Hương cũng gật đầu xác nhận:

- Nếu hình vẽ lão phụ nhân này đúng là do Lý Thăng vẽ, thì cách suy luận của Trương tiên bối rất phù hợp. Lão phụ nhân này bịt mắt, khả năng năm xưa khi ra tay sát hại người “Thính Đào Sơn Trang” đã che mặt, Lý Thăng chỉ nhìn thấy lão phụ nhân này nhưng chẳng nhìn rõ mặt, song lại nhìn ra được bàn tay phải bà ta có sáu ngón!

Trương Viễn Đình gật đầu nói:

- Theo như lời phân tích của cô nương, thì Lý Thăng vẽ hình lão phụ nhân này rất gần với hung thủ năm xưa tàn sát người “Thính Đào Sơn Trang”

Lý Tồn Hiếu nói:

- Hy vọng đây là hình vẽ của Lý Thăng, hy vọng lão phụ nhân này là một trong hung thủ năm xưa!

Lãnh Ngưng Hương nói:

- Lão phụ nhân này có một đặc điểm tìm thì chẳng khó lắm, nhưng tìm được rồi phải cần có thêm nhiều chứng cứ mới có thể xác định được bà ta là tham dự vào huyết án năm xưa.

Trương Viễn Đình gật đầu nói:

- Cô nương nói đúng.

Lý Tồn Hiếu đầu mày nhíu lại mặt lộ sát cơ nói:

- Hy vọng hôm nay tôi gặp được bà ta!

Trương Viễn Đình nhìn chàng nói:

- Tôi hiểu thiếu hiệp trong lòng nôn nóng rửa huyết cừu này, nhưng đã chờ được hai mươi năm, thì chờ thêm một thời gian có gì là không được!

Lý Tồn Hiếu thâm liễm uy thái, cười khổ nói:

- Tiền bối, tôi nhất thời không bình tĩnh!

Trương Viễn Đình cười nói:

- Đây chỉ là chuyện thường tình...

Rồi nhìn Lãnh Ngưng Hương lão nói tiếp:

- Cô nương thử nói về tình hình ở “Miêu Cương Bát Động”!

Lãnh Ngưng Hương ngược mắt nhìn Lý Tồn Hiếu nói:

- Huynh biết Miêu Cương Bát Động chứ?

Lý Tồn Hiếu gật đầu đáp:

- Biết, nằm tây nam “Phàn Tĩnh Sơn”

Lãnh Ngưng Hương nói:

- Phàn Tĩnh Sơn cũng như Lô Nam chỉ là chi mạch của Miêu Lĩnh. Nó nằm trên toàn cảnh Quý Châu, các ngọn núi cao vút, cây cối xanh um, “Miêu Cương Bát Động” chính nằm ngay trong địa khu Miêu Lĩnh. Gọi “Bát Động” là đại biểu cho tám bộ lạc người Miêu, tám bộ lạc người Miêu này phân bố trên Miêu Lĩnh, khống chế toàn bộ cả khu vực Miêu Lĩnh rộng lớn...

Trương Viễn Đình nói:

- Nghe nói hiện tại tám bộ lạc này tuy danh còn là tám, nhưng trên thực tế thì đã hợp nhất!

Lãnh Ngưng Hương nói:

- Tiền bối nói không sai, nguyên “Miêu Cương Bát Động” mỗi động có một vị Động chủ, thân thế giữa Động chủ với Động chủ ngang nhau, không ai quản được ai. Thế nhưng không biết vào lúc nào, trong “Miêu Cương Bát Động” xuất hiện một vị Tổng động chủ, người này thiên tính dị bẩm, bản lĩnh phi thường, nhất là con trai người này to lớn gấp hai người khác, khiến người ta nhìn đã thấy khiếp, ông ta hạ phục từng vị động chủ và xưng bá toàn Miêu Lĩnh.

Trương Viễn Đình nói:

- Nghe nói Miêu ấu chủ ngộ kỳ nhân, truyền thụ võ công phi thường!

- Tôi cũng nghe người ta nói, nhưng chưa tận mắt nhìn thấy. Có điều bộ hạ dưới tay hắn ngoài bọn Miêu binh hung hăng thiện chiến, ăn gan uống máu ra, còn có một số kỳ nhân dị sĩ là hạng bại hoại của Trung nguyên...

Lý Tồn Hiếu ngạc nhiên nói:

- Sao, trong “Miêu Cương Bát Động” lại có nhân vật võ lâm trung nguyên?

- Sao lại không có!

Lãnh Ngưng Hương cười nói:

- Võ lâm trung nguyên chẳng còn chỗ cho chúng dung thân, Miêu Cương xa xôi hoang dã mới là chỗ an toàn cho chúng dung thân, nơi ấy người thường khó đến mà cũng không dám đến!

Lý Tồn Hiếu nói:

- Chỉ e “Miêu Cương Bát Động” đáng ngại nhất chính là những con người này.

Lãnh Ngưng Hương lắc đầu nói:

- Huynh nhầm rồi, những tên này chỉ dựa vào chút võ nghệ bàng môn tả đạo của chúng, chẳng có gì đáng sợ. Đáng sợ nhất vẫn chính là bản thân của người Miêu, huynh không từng nghe nói người Miêu rất thích dùng trùng độc sao!

- Không sai, điều này tôi có nghe nói đến, nhưng chưa từng nhìn thấy...

Trương Viễn Đình nói:

- Không thấy thì càng tốt hơn.

Lãnh Ngưng Hương gật đầu nói:

- Tiền bối nói không sai, loài trùng độc ấy còn tệ hại hơn cả dược độc!

Lý Tồn Hiếu nói:

- Nghe nói người Miêu ai ai cũng biết dùng trùng độc?

Lãnh Ngưng Hương nói:

- Cũng không nhất định. Thuật dùng trùng độc cũng như võ công, phải được thầy truyền thụ chứ chẳng phải tự nhiên mà có, trong người Miêu cũng có người chẳng chịu học tà thuật này.

Trương Viễn Đình cười nói:

- Thiếu hiệp chẳng nghe nói có một số người Hán đến Miêu Cương có bụng xấu, lấy con gái người Miêu làm vợ, được ít lâu thì bỏ về lại Trung nguyên, nhưng hấn bỏ rơi người ta thì hấn cũng trả giá bằng chính mạng sống của mình.

Lý Tồn Hiếu chau mày nói:

- Nghe nói nếu trở lại Miêu Cương kịp thời thì chẳng sao?

Trương Viễn Đình huynh đệ nói:

- Không sai, đúng là như thế, thực ra đây chỉ là một loài tà thuật dùng trùng độc thô thiển nhất. Thuật dùng trùng độc nếu đạt đến cảnh giới cao thâm, thì ngoài xa trăm

dậm cũng có thể lấy được mạng người khác. Trong “Miêu Cương Bát Động” có vài tay lão luyện dụng trùng độc...

Lãnh Ngưng Hương nói:

- Ghê gớm nhất là một lão phụ nhân người Sinh Miêu, bà ta có mấy tay đồ đệ, ai cũng thuộc hàng cao thủ, là những nhân vật nhất đẳng trong “Miêu Cương Bát Động”.

Trương Viễn Đình mỉm cười nhìn Lý Tồn Hiếu nói:

- Thiếu hiệp nghĩ xem, Miêu Cương sơn cùng thủy tận, quanh năm âm u tối tăm, đầy lam sơn chướng khí và trùng độc rắn rít thì vô kể, lại thêm những nhân vật giỏi dụng trùng thuật này, thử hỏi là nơi người ta dễ đến hay không?

Lý Tồn Hiếu nhún vai mỉm cười nói:

-Tiền bối, tôi chẳng phải nhất định phải đi!

Trương Viễn Đình nghe thì ngớ người nói:

-S ao, thiếu hiệp không nhất định đi? Thế thì “Tàng Bảo Đồ”...

Lý Tồn Hiếu lắc đầu nói:

- Chẳng giấu gì tiền bối, tôi chẳng mặn mà gì lắm với kho báu kia!

- Thiếu hiệp, đây là điều mà người trong giang hồ ai ai cũng mơ tưởng đến!

Lý Tồn Hiếu vẫn giọng điềm nhiên nói:

- Chỉ cần có người nào dùng nó việc chính đáng, tôi nhất định sẽ đem nó dâng tặng hai tay.

Trương Viễn Đình ngưng mắt nhìn chàng không chớp, qua hồi lâu thở dài nói:

- Thiếu hiệp tâm trường khí độ quả hơn người, trong thiên hạ chỉ e khó tìm thấy người thứ hai.

Lãnh Ngưng Hương ánh mắt chớp động, cứ nhìn chàng không nói gì.

Bấy giờ qua một hồi im lặng, Trương Viễn Đình mới nói tiếp:

- Thiếu hiệp cứ cất nó đi. Theo như tôi biết, trong võ lâm thiên hạ ai cũng muốn được “Tàng Bảo Đồ” này làm của riêng phần mình, chẳng có người nào nghĩ dùng nó vào một việc chính đáng. Cứ nhìn “Lãnh Nguyệt Môn” và “Hàn Tinh Môn” thì biết, ai cũng muốn chiếm đoạt được kho báu kia cất vào kho nhà mình...

Lý Tồn Hiếu cười nhạt nói:

- Bức “Tàng Bảo Đồ” này chẳng bao giờ lọt vào tay bọn họ.

Trương Viễn Đình thở hắt nhẹ ra nói:

-Được “Tàng Bảo Đồ” đã khó, mà theo “Tàng Bảo Đồ” đến Miêu Cương lấy kho báu càng khó hơn, nói không chừng chưa nhìn thấy kho báu thì đã bỏ mạng trên Miêu Cương...

Lãnh Ngưng Hương nói:

- Bảo vật duy chỉ người có đức mới lấy được, được “Tàng Bảo Đồ” khó, lấy bảo vật khó hơn, đủ thấy năm xưa người chôn giấu kho báu kia đã có tâm an bài trước rồi!

Trương Viễn Đình gật đầu nói:

- Tôi cùng đồng tình, nếu như ai với tay cũng có thể lấy được thì chẳng còn gì quý báu hi hữu!

Lãnh Ngưng Hương nở nụ cười hàm tiếu, thuận tay trao lại bức “Tàng Bảo Đồ” cho Lý Tồn Hiếu nói:

- Cát nó vào đi, huynh dù không nhiệt tâm với nó, nhưng người khác thì có thể vì nó mà trí mạng!

Lý Tồn Hiếu gật đầu, tiếp lấy bức “Tàng Bảo Đồ” cất vào trong người.

Nói chuyện phiếm thêm một lúc, mặt trời đã ngã về tây, bầu trời rắng đỏ ửng lên, ánh nắng chói chan rực rỡ báo hiệu một hoàng hôn sắp tới.

Trương Viễn Đình nhìn ra ngoài trời rồi đứng lên nói:

- Chỉ mãi nói chuyện trời chiều lúc nào chẳng hay, Lãnh cô nương chuẩn bị đi phó ước!

Lãnh Ngưng Hương nói:

- Chúng ta cùng nhau đi chứ?

Trương Viễn Đình nói:

- Cha con chúng tôi chỉ sợ thêm vướng bận chân tay, nhưng không đi nếu ở đây sinh chuyện thì cũng phiền cho nhị vị, thà rằng theo chân cô nương không chừng giúp được ít nhiều gì chẳng, chí ít cũng không để cô nương lo lắng bận tâm.

Lãnh Ngưng Hương chỉ mỉm cười.

Bốn người rời khỏi khách điểm, nhưng vừa ra khỏi cửa thì đã nhìn thấy một gã trung niên hoàng bào từ hướng ngược chiều đi lại.

Lãnh Ngưng Hương liếc mắt nhìn nhanh Trương Viễn Đình.

Chỉ thấy người kia đến trước mặt họ ôm quyền thi lễ nói:

- Lãnh cô nương “Phi Thuý Cốc”?

Lãnh Ngưng Hương đáp:

- Đúng, các hạ có gì chỉ giáo?

“Không dám” Hoàng bào trung niên nói:

- Tiểu chức phụng mệnh nhị vị hộ pháp đến chuyển cáo cô nương, nhị vị hộ pháp quyết định thay đổi hẹn gặp Lãnh cô nương sau lưng khu vườn hoang Hoa gia.

Lãnh Ngưng Hương làm vẻ kinh ngạc nói:

- Sao lại thế?

- Điều này tiểu chức không rõ.

- Hai vị hộ pháp quý môn sợ ư?

Hoàng bào trung niên chẳng nói gì thêm, liền quay người đi trước dẫn đường.

Lãnh Ngưng Hương nhìn nhanh Trương Viễn Đình và Lý Tồn Hiếu thấp giọng nói:

- Chẳng ngoài suy đoán của tôi.

Trương Viễn Đình nhắc nhở:

- Chúng đến sớm thế, chúng ta cần thận trọng.

Lãnh Ngưng Hương gật đầu nói:

- Tiền bối nói đúng, Trương cô nương xin đi gần bên tôi.

Vừa nói nàng vừa nắm tay Trương Tiêu Lan kéo đi, Trương Tiêu Lan mặt ửng đỏ nói:

- Cô nương, chớ quên cô nương đang cải nam trang.

Lãnh Ngưng Hương ngó người, nhưng nhớ ra thì bật cười, buông tay nói:

- Tôi thật chóng quên, thế thì Trương cô nương cứ đi gần tôi là được.

Bọn họ hai người sóng vai nhau đi, phía trước thì Trương Viễn Đình và Lý Tồn Hiếu mở đường, giờ thì họ nhiệm vụ mở đường, nhưng lát nữa quay về thì lại trở thành đi đoạn hậu.

Khu vườn hoang Hoa gia không xa, phía sau khu vườn đương nhiên cũng chẳng xa, đi một hồi thì Hoàng bào trung niên đã đưa họ đến phía sau khu vườn hoang Hoa gia, bấy giờ mới nhận ra phía sau khu vườn hoang hoa gia là một khu rừng tùng.

Trước khu rừng tùng hai vị lão nhân áo vàng sóng vai đứng bên nhau, một người thân hình cao lớn mắt to mày rậm, một người gầy nhỏ mà lại đen đủi như que củi cháy, mặt dài mắt nhỏ, nét mặt thâm trầm lạnh lùng xem ra còn đáng sợ hơn lão nhân cao lớn kia.

Hoàng bào trung niên bước đến trước mặt hai vị hắc lão nhân cúi người thi lễ nói:

- Bẩm nhị vị hộ pháp, Lãnh cô nương đã đến.

Vị hắc bào lão nhân cao lớn khoát tay, Hoàng bào trung niên liền thoái lùi về sau.

Hắc bào lão nhân cao lớn ánh mắt lộ uy quang nhìn nhanh bọn Lý Tồn Hiếu bốn người hỏi:

- Vị nào là Lãnh cô nương?

Lãnh Ngưng Hương khảng khái tiến lên một bước nói:

- Chính tôi là Lãnh Ngưng Hương!

Lão già cao lớn nhìn nàng từ đầu đến chân, rồi ôm quyền nói:

- Lão hủ Quy Bắc Hải, còn gọi là Tả hộ pháp “Lãnh Nguyệt Môn”...

Rồi chỉ tay vào lão già gầy ốm giới thiệu tiếp:

- Vị này là Hữu hộ pháp bốn môn – Vạn Hưu Cao.

Lãnh Ngưng Hương ôm quyền hoàn lễ nói:

- Vạn hạnh, vạn hạnh! Chẳng ngờ nhị vị lâm thời lại thay đổi địa điểm, thực khiến người ta bất ngờ...

Ngưng lại giây lát, ánh mắt nàng nhìn vào mặt Quy Bắc Hải nói tiếp:

- Nhị vị hộ pháp hẹn tôi đến đây chẳng hay có gì chỉ giáo?

Quy Bắc Hải hắng giọng ho một tiếng, đi thẳng vào vấn đề nói:

- Rễ tương lai tệt môn chủ là Liễu công tử trúng độc của cô nương. Lão Thần Tiên lệnh cho bọn lão hủ đến gặp Lãnh cô nương xin cô nương nhón tay...

Lãnh Ngưng Hương lãnh đạm nói:

- Nhị vị ý muốn tôi giải độc cho Liễu Ngọc Lâm?

Quy Bắc Hải nói:

- Đúng là như thế, hy vọng Lãnh cô nương...

Lãnh Ngưng Hương lắc đầu cắt ngang lời lão ta nói:

- Không khó, ta chỉ có một điều kiện là yêu cầu các người thả Ôn cô nương ra.

- Lãnh cô nương muốn bốn môn tống hồi Ôn cô nương?

- Đúng thế.

Quy Bắc Hải nhìn Lãnh Ngưng Hương nói:

- Nói thế Lãnh cô nương cho rằng bốn môn cố ý giam lỏng Ôn cô nương không để cô ấy về!

- Chẳng lẽ không phải?

Quy Bắc Hải cười điềm nhiên nói:

- Lãnh cô nương nhầm rồi, Lãnh cô nương nên biết thâm tình giữa bốn môn với “Hàn Tinh Môn” như thế nào, Lão Thần Tiên làm sao có thể giam giữ Ôn nhị cô nương?

Theo lão hủ biết thì chính Ôn nhị cô nương tự nguyện ở lại trong “Lãnh Nguyệt Môn” bầu bạn bên cạnh Lão Thần Tiên!

Lãnh Ngưng Hương chau mày nói:

- Là như vậy sao?

- Lãnh cô nương nếu như không tin, thì ở đây lão hủ có phong thư của Ôn nhị cô nương, xin Lãnh cô nương cứ xem qua!

Nói rồi trở tay lấy một phong thư trong áo ra ném qua cho Lãnh Ngưng Hương.

Lãnh Ngưng Hương giơ tay bắt lấy, nhướn mày hỏi:

- Quy hộ pháp, sao thất lễ như vậy!

Quy Bắc Hải nhún vai cười nói:

- Liễu công tử trúng độc chưa giải được, cái gương còn sờ sờ đó, lão hủ không thể không đề phòng!

Lãnh Ngưng Hương cười khẩy nói:

- Sao? Đường đường một vị hộ pháp của “Lãnh Nguyệt Môn” lại sợ độc đến thế sao?

Quy Bắc Hải chẳng lấy làm giận thản nhiên đáp:

- Lão hủ cũng là người bằng xương bằng thịt, có lý nào không sợ độc, Lãnh cô nương xin xem thư đi!

Lãnh Ngưng Hương chẳng nói gì thêm, cười cười rồi bóc thư ra xem, sau đó mới trao cho Lý Tồn Hiếu, quay lại nhìn Quy Bắc Hải nói:

- Không sai, trong thư đề tên là Ôn nhị cô nương, trong thư cũng nói chính Ôn nhị cô nương nguyện ý ở lại tác khách trong Lãnh Nguyệt Môn chờ đến ngày mừng thọ Lão Thần Tiên. Chỉ có điều đúng là nét chữ của Ôn nhị cô nương hay không thì tôi chẳng biết.

Lãnh Ngưng Hương nói rồi quay nhìn Lý Tồn Hiếu hỏi:

- Đúng hay không?

Lý Tồn Hiếu lắc đầu nói:

- Bút tích của Ôn cô nương tôi chưa từng thấy qua...

Quy Bắc Hải nói:

- Dùng một bức thư giả để lừa người thực là chuyện vặt Lãnh Nguyệt Môn không bao giờ làm...

Lãnh Ngưng Hương lắc đầu nói:

- Quy hộ pháp nên biết, cho dù nét bút trên thư đúng là của Ôn nhị cô nương, thì tôi cũng không dám tin rằng nội dung trong thư là xuất từ chủ ý của cô ấy.

Vạn Hào Cao chừng như không kiên nhẫn được “Hừ” một tiếng nói:

- Cô tốt nhất nên tận mặt hỏi Ôn nhị cô nương!

Lãnh Ngưng Hương bình tĩnh gật đầu cười đáp:

- Ta chính có ý như thế.

Vạn Hào Cao giọng lạnh lạnh nói:

- Không khó, nhưng bọn lão phu còn có một điều kiện.

- Điều kiện gì?

Vạn Hào Cao nói:

- Sau khi cô gặp mặt với Ôn nhị cô nương xong, nếu như đúng là bốn môn bức bách cô ta viết thư này thì mọi trách nhiệm thuộc về Lãnh Nguyệt Môn, nhưng nếu như nội dung thư là do chủ ý của cô ấy thì cô nói sao?

Lãnh Ngưng Hương cười nói:

- Chính người ra điều kiện, muốn gì thì ta cũng chấp nhận,

Vạn Hào Cao lạnh lùng nói:

- Ta yêu cầu cô phải giao thuốc giải cho Liễu công tử và bức “Tàng Bảo Đồ” kia!

Lãnh Ngưng Hương cười điềm nhiên nói:

- Người cũng biết ăn nói thật đấy. Nhưng phần trước thì ta có thể gật đầu chấp nhận, phần sau thì không thể, vì bức “Tàng Bảo Đồ” kia chẳng phải là vật của “Phi Thuý Cốc” ta.

Vạn Hào Cao hỏi:

- Vậy bức “Tàng Bảo Đồ” kia của ai?

Lý Tồn Hiếu tranh lời nói:

- Ta, hiện tại đang ở trong người ta.

Vạn Hào Cao ngưng mắt nhìn chàng nói:

- Kẻ hậu sinh ngươi là...

- Ta họ Lý, bằng hữu của Ôn nhị cô nương.

- Lấy bức “Tàng Bảo Đồ” kia ra lão phu xem xem!

- Có thể!

Lý Tồn Hiếu đáp rồi liền thuận tay lấy cuộn da dê ra giơ lên nói:

- Đây là bức “Tàng Bảo Đồ”.

Vạn Hưu Cao nói:

- Lão phu làm sao biết được vật trong tay người đích xác là “Tàng Bảo Đồ”?
- Tin không tin tùy các hạ.

Nói rồi lại cất cuộn da dê vào trong người.

Vạn Hưu Cao trong hai ánh mắt chớp động liên hồi, một lúc nói:

- Người có dám đem bức “Tàng Bảo Đồ” của người ra đánh cược?

Lý Tồn Hiếu nhún vai cười nhạt nói:

- Điều kiện chỉ có thể một đổi một, các hạ không thể yêu cầu quá nhiều.

Vạn Hưu Cao mặt hơi biết sắc nói:

- Nói vậy là người không chấp nhận?
- Không sai!

Vạn Hưu Cao sắc mặt thay đổi lần nữa, quay nhìn Lãnh Ngưng Hương nói:

- Bức “Tàng Bảo Đồ” này chẳng phải là vật của Phi Thuý Cốc, cô nương không thể làm chủ, thế thì nếu người Lãnh Nguyệt môn hạ thủ đoạt bức “Tàng Bảo Đồ” đó, cô nương không xen vào đấy chứ!

Lãnh Ngưng Hương vừa định nói thì Lý Tồn Hiếu đã cướp lời:

- Điều này thì Lãnh cô nương có thể gạt đầu chấp nhận, nếu như người nghĩ có thể đoạt được bức “Tàng Bảo Đồ” từ trong người ta thì cứ việc ra tay!

Vạn Hưu Cao hai mắt lộ hung quang, ngưng nhìn Lãnh Ngưng Hương nói:

- Cô nương nói sao?

Lãnh Ngưng Hương cười điềm nhiên nói:

- Anh ta đã nói thay ta.

Vạn Hưu Cao mắt hần lên dữ dội nói:

- Chỉ một lời?

Lãnh Ngưng Hương nói:

- Ta xưa nay chỉ nói một lời.

Vạn Hưu Cao quay nhìn xoáy vào mặt Lý Tồn Hiếu nói:

- Hậu sinh, nhanh mang bức “Tàng Bảo Đồ” giao ra!

Lý Tồn Hiếu lạnh giọng nói:

- Người nói gì?
- Lão phu bảo người nhanh giao bức “Tàng Bảo Đồ” ra!

Lý Tồn Hiếu nhếch mép cười nhạt nói:

- Hành vi này của Lãnh Nguyệt Môn chẳng khác gì bọn cường, đạo. Ta đã nói rồi, nếu như người tự tin có bản lĩnh đoạt được bức “Tàng Bảo Đồ” trong người ta thì cứ việc ra tay.

Vạn Hưu Cao nói:

- Lão phu thành danh nhiều năm, không muốn tự ra tay với một tên hậu sinh như người làm mất đi thân phận của mình, lão phu chỉ muốn tự người hai tay dâng bức “Tàng Bảo Đồ” ra.

Lý Tôn Hiếu lắc nhẹ đầu buông rõ từng tiếng:

- Chỉ sợ người không làm nổi!

- Lão phu chỉ nói cho người một câu, cái mạng của người và bức “Tàng Bảo Đồ” của người, người chỉ được lấy một thứ!

Lý Tôn Hiếu nhún vai cười nhạt nói:

- Ngược lại ta muốn được cả hai thì sao?

Lãnh Nguyệt Hương chẳng nhịn được bật cười thành tiếng nói:

- Hay lắm!

Vạn Hưu Cao mặt tái, đi, chẳng còn nén được giận, khoát chân sấn tới vung tay đánh ra một chưởng, chưởng của lão hùng hậu thật không tưởng nổi.

Lý Tôn Hiếu đầu mày chau lại trầm giọng quát:

- Người còn kém lắm, đứng yên!

Tiếp theo câu nói, tay phải chàng phát lên, chỉ nghe “Bình” một tiếng, Vạn Hưu Cao thân hình chao đảo, chân không trụ nổi thoái ngược về sau một bước dài.

Lãnh Nguyệt Hương vỗ tay reo lên:

- Tuyệt!

Vạn Hưu Cao khựng người, trợn mắt nhìn chàng như đầy kinh ngạc nói:

- Còn trẻ tuổi như thế mà công lực người chẳng kém chút nào...

Lý Tôn Hiếu lạnh giọng nói:

- Chỉ e còn thâm hậu hơn mấy mươi năm công lực của người!

Vạn Hưu Cao “Hừ” một tiếng nói:

- Lão phu không tin, thử một chưởng nữa xem!

Miệng nói là tay xuất chưởng, lần này trong xuất chưởng mang một kinh lực ghê hồn.

Lý Tôn Hiếu nói:

- Không cho người nếm mùi lợi hại thì người chẳng biết thế nào là trời cao đất rộng.

Chỉ thấy chàng trở tay chớp vào cổ tay Vạn Hưu Cao nhanh không tưởng, thân hình vòng nhanh nửa vòng, tay trái phối hợp ra một chưởng đánh thốc vào hậu tâm của lão ta, nghe “Hự” một tiếng, Vạn Hưu Cao hộc ra một vòi máu tươi, thân hình chấn động mạnh lão đảo chú về trước suýt nữa thì ngã lăn trên đất.

Quy Bắc Hải đứng ngoài xem đấu mặt biến sắc kinh động, lão lướt nhanh đến bên người Vạn Hưu Cao giờ tay đỡ lấy người đồng bọn. Rồi mới ngưng mắt nhìn Lý Tồn Hiếu nói:

- Gã thanh niên, chẳng ngờ người thân thủ tuyệt luân, người thụ nghệ môn phái nào?

Lý Tồn Hiếu hiên ngang nhìn đối phương nói:

- Ta xuất sư môn vô danh, chẳng hề có tiếng tăm gì!

Quy Bắc Hải nói:

- Thanh niên nhân, người không chịu nói ?

Lý Tồn Hiếu lắc đầu nói:

- Ta thấy tốt hơn chẳng nói ra, đồng thời cũng chẳng có nhiệm vụ phải nói ra cho người biết.

Quy Bắc Hải trừng mắt hàm nộ nói:

- Thanh niên nhân, lão hủ bằng hữu thân giao khắp thiên hạ, cho nên mới hỏi sư môn người là ai, chỉ là sợ đả thương đến tử đệ cố nhân...

Lý Tồn Hiếu cười điềm nhiên nói:

- Điều này thì người không cần lo lắng, ân sư ta nhất định không quen biết người.

Quy Bắc Hải chẳng còn biết cắt mặt vút vào đâu trước một lời này, phần nộ gằm lên:

- Tiểu tử, người thật cuồng ngạo, lão phu muốn xem người bản lĩnh đến đâu!

Lão ta hét, nhưng thân hình bất động, chỉ thấy tay trái giờ lên xoay nhẹ phát chưởng đẩy tới, một chưởng này của lão hết sức quái lạ, xuất chưởng hết sức chậm rãi mà tay thì rung lên nhè nhẹ.

Trương Viễn Đình vừa nhìn thấy thì mặt biến sắc thất thanh la lên:

- Thiếu hiệp cẩn thận, chính là độc chưởng bá đạo Thôi Âm chưởng...

Lý Tồn Hiếu nói:

- Đa tạ tiên bối chỉ giáo, tôi đã biết!

Hữu chưởng giờ lên, trung chỉ điểm tới, cách không phát chỉ lực điểm thẳng vào giữa chưởng tâm của Quy Bắc Hải.

Quy Bắc Hải vừa nhìn thấy chàng xuất thủ thì giật mình, vội di chuyển bộ pháp sang trái nửa bước, tay thâu chưởng kinh động thét lên:

- Tiểu tử, ngươi thực ra xuất sư môn phái nào?

Lý Tồn Hiếu thấy thế cũng thâu chỉ lực nói:

- Ngươi thành danh nhiều năm, bằng hữu khắp thiên hạ, lẽ nào không nhìn ra?

Quy Bắc Hải thở phì phì vì tức giận nói:

- Tiểu tử, ngươi nhất định không chịu nói?

- Ngươi hỏi câu này bằng thừa.

- Ngươi nên biết, ngươi chỉ qua mắt được lão phu, qua mắt được người khác, nhưng không thể qua mắt Lão Thần Tiên bốn môn.

- Đợi sau khi gặp được vị Lão Thần Tiên quý môn rồi nói, nếu như bị người nào nhìn ra được thì đó là chuyện ngoài tưởng tượng!

Quy Bắc Hải đã bình tĩnh lại, cười nhạt nói:

- Tiểu tử, ngươi nên biết người đả thương chẳng phải ai khác mà chính là Hữu hộ pháp của Lãnh Nguyệt Môn.

Lý Tồn Hiếu khẳng khái gật đầu nói:

- Ta biết, thì sao?

- Nếu để đến khi Lão Thần Tiên tự ra mặt, thì thần tiên cũng khó cứu nổi người!

Lý Tồn Hiếu cười điềm nhiên nói:

- Nếu như được đích thân Lão Thần Tiên của quý môn ra mặt đối phó, thì đó là một điều hết sức vinh hạnh cho tại hạ!

Quy Bắc Hải gằn giọng nói:

- Thanh niên nhân, lời này tự ngươi nói đấy chứ?

- Không sai, ta nói ngươi nghe, đều là những lời thực!

Quy Bắc Hải quay mặt gật đầu nói:

- Được, thanh niên nhân, ngươi chờ đấy!

Nói rồi đỡ người Vạn Hào Cao bước đi.

Đột nhiên nghe Lãnh Ngưng Hương quát:

- Đứng lại!

Quy Bắc Hải thân hình chấn động, dừng bước hỏi:

- Lãnh cô nương còn gì chỉ giáo?

Lãnh Ngưng Hương nói:

- Quy hộ pháp tự hẹn ta đến đây, chẳng lẽ không cần thuốc giải?

Quy Bắc Hải mặt đỏ vì thẹn nói:

- Nếu như Lãnh cô nương chịu nhón tay tặng thuốc giải, lão hủ đương nhiên sẽ nhận mà cảm kích vô cùng!

Lãnh Ngưng Hương cười cười nói:

- Ta tất nhiên sẽ giao thuốc giải, nhưng là sau khi ta đã chịu thua. Quy hộ pháp định lúc nào thì để ta gặp mặt Ôn nhị cô nương?

Quy Bắc Hải lắc đầu nói:

- Điều này lão hủ không thể tự làm chủ, chờ thỉnh thị Lão Thần Tiên...

Lãnh Ngưng Hương nói:

- Làm tay chân người khác cũng phiền, chuyện nhỏ như hạt mè hạt đậu cũng phải thỉnh thị. Thôi được, ta sẽ chờ, có điều ta phải nói Quy hộ pháp biết, độc của ta có thời hạn, quý môn như đã quyết để ta gặp Ôn nhị cô nương gặp mặt thì càng sớm càng tốt. Nếu để quá thời hạn ấy, thì dù quý môn lấy được thuốc giải của ta cũng chỉ vô ích, điều này rất quan trọng, Quy hộ pháp xin nhớ lấy.

Quy Bắc Hải nói:

- Lão hủ chẳng quên, nhân đây lão hủ cũng xin cáo với Lãnh cô nương một câu, chớ nên để mất hoà khí giữa “Lãnh Nguyệt Môn” và “Phi Thuý Cốc” chúng ta!

Lãnh Ngưng Hương mày liễu nhíu lại, lãnh đạm nói:

- Ta nếu như không vì hoà khí giữa hai nhà xưa nay thì đã chẳng đến phò ước với tôn giá, thế nhưng nếu như quý môn định đến Phi Thuý Cốc xin thuốc giải thì ta cũng hoan nghênh. Cho nên ta có dự định trao thuốc giải, như vậy khi trở lại Phi Thuý Cốc mới không xảy ra điều gì chẳng hay.

Quy Bắc Hải cúi người nói:

- Lời này của Lãnh cô nương, lão hủ nhất định bẩm cáo lại Lão Thần Tiên.

Rồi dìu người Vạn Hưu Cao đi lẩn khuất nhanh vào trong khu rừng tùng.

oOo

(Hết tập 8)